

Kısaltılmış İş Çocuk Klasikleri

Beyaz Diş

Jack London

Uyarlayan
Bülent O. Doğan

Hazırlayanlar
Yağmur Günsür - Neşe Günsür - Ekrem Günsür
Sevgilerimizle...

YİYECEK PEŞİNDE

Irmak donmuş, buzlarla kaplanmıştı ve donan bu ırmağın iki tarafı da çam ağaçlarıyla kaplıydı. Dallardaki karlar rüzgardan dağılmıştı, ışıldayan güneş ağaçların arasından sızarak gülümsüyordu. Ama gülümseyen sadece güneşti sanki. Bu vahşi coğrafya tamamen kıpırtısızdı.

Ancak her şeye rağmen bir hayat vardı bu topraklarda, zor ama dirençli bir hayat. Kurda çok benzeyen bir köpek topluluğu zar zor ilerliyordu. O kadar soğuktu ki hayvanların tüyleri bile buz tutmuştu. Nefes alıp verdiklerinde ağızlarından bir buhar bulutu havaya karışıyordu. Köpekler bir kızağa bağlanmıştı. Kızağın üzerinde bir tabut vardı.

Köpeklerin önünde bir kişi, arkasında başka bir kişi yürüyordu. Adamların da yüzleri soğuktan buz tutmuştu. Hiç konuşmuyorlar, çok yavaş hareket ediyor, gereksiz yere enerjilerini harcamıyorlardı.

İki saat kadar sonra, hava kararırken, uzaklardan bir yerlerden bir uluma duyuldu. Önde yürüyen adam arkasına çevirdi başını, aynı anda kafalarını salladılar. Biraz sonra başka bir uluma daha duyuldu. Hemen arkasından da bir üçüncüsü. Önden yürüyen, “Bizim peşimizdeler,” dedi. Sesinde korku ve tedirginlik var gibiydi. Arkadaki hemen cevaplamadı. Biraz sonra, “Yiyecek kıtlığı var, çevrede hiç tavşan izi de yok ki,” diye yanıtladı.

Bir nehrin kıyısına gelince kamp kurdular. Ulumalar hep sürdü. Kızaktaki tabutu indirip üstüne oturdular. Biraz soluklandıktan sonra ateşi yaktılar. Köpekleri çözdüler. Onlar da hemen temizlenip, birbirlerini yalamaya koyuldu. Önden yürüyen adam, “Bizim köpekler ne kadar akıllı değil mi, bak hiç ateşin

çevresinden ayrılmıyorlar Bill,” dedi. Bunun üzerine Bill, “Umarım hep böyle kalırlar Henry, kurtların sesi çok korkunç geliyor,” diye endişesini belirtti.“

Bu arada, bizim altı köpeğimiz var ama ben hepsine birer balık verdiğim halde, bir tanesi aç kaldı. Nasıl oldu bu?” diye sordu Bill.

“Sayarken karıştırmışsındır,” dedi Henry. “Yanlış filan saymadım. Altı tane balık çıkardım. Ama Tekkulak aç kalınca, gittim ona bir tane daha balık getirdim,” diye ısrar etti Bill. “Altı köpeğimiz varama sadece köpeklere balık vermiyoruz demek ki,” diye kendi kendine mırıldandı Bill. Sonra dönüp tekrar saydı. “Yedincisi balığı yer yemez zıplaya zıplaya uzaklaştı zaten,” diye açıklamak istedi.

Henry, “Soğuktan hayal de görmüş olabilirsin,” diye konuyu kapatmak istedi.

“Kaçanın ayak izleri karların üstünde, inanmıyorsan gidip bakalım,” dedi Bill. Henry karşılık vermedi. Sessizce yemeklerini yediler, kahvelerini yudumladılar. Ormanın içinden gelen yeni bir uluma sesiyle irkildiler. Henry, “Bunlardan biri mi yedi bizim balığı?” diye sordu. “Sanırım,” dedi Bill.

Köpekler de bu ulumalara hırıltılar ve havlamalara karşılık verince, korkunç sesler yükselmeye başladı. Adamların ikisi de ateşin dibine sokulmuştu. Ateşin sönmemesi için sürekli odunla besliyorlardı. Yeniden sessizlik çöktü. Sessizliği Bill bozdu: “Bence... Şu tabutun içinde yatan adam bizden şanslı. Biz öldüğümüzde, böyle kızaklarla evimize taşınacak mıyız acaba?”

Henry de onu başıyla onaylayarak, “Bizim böyle bir paramız yok ki, öldüğümüz yerde gömerler bizi,” dedi.

“Bu adam neden öldüğü yerde gömülmek yerine uzaklardaki topraklarında gömülmek istemiş? İlginç doğrusu,” dedi Bill.

Sohbete ara verip sağa sola bakındıklarında, zifiri karanlığın içinden bir çift gözün kor gibi parladığını gördüler. Sonra ikinci çift göz, sonra üçüncüsü belirdi. Köpekler iyice tedirgin olmuş, birbirlerine sokulmuşlardı. Ateşin onları koruyacağını bildiklerinden giderek kamp ateşinin çevresine toplanıyorlardı. Hatta bir tanesi fark etmeden ateşe çok yaklaştı ve tüyleri biraz yandı. “Cephanemiz de yok ki, havaya ateş edip onları uzaklaştıralım,” dedi Bill.

Henry, “Kaç tane mermi kaldı?” diye sordu.

“Üç,” diye yanıtladı Bill.

“Hava buz gibi oldu,” dedi Henry. “Hava en az eksi elli dereceye düşmüş olmalı,” diye mırıldandı Bill. Bir an önce kürklerin içine girip uyumak istediler. Yatar yatmaz da hemen uykuya daldılar. Ateşin gücü azaldıkça, karanlıkta parlayan gözler yaklaşıyordu. Köpekler de iyice birbirlerine sokulup hırlamaya başladılar. Bill bir ara onların sesine uyanıp ateşe odun attı, böylelikle gözler biraz uzaklaştı.

ÇEMBER DARALİYOR

Sabah ilk Henry uyandı, Bill'i kaldırdı. Henry yiyecek hazırlarken, Bill de yatakları topladı. Sonra Henry'ye seslenip, "Bizim kaç köpeğimiz var?" diye sordu. "Altı," yanıtını alınca, "Artık beş tane var, biri kaçmış ya da kaçırılmış," dedi. Henry bir koşu geldi, saydı köpekleri. "Haklısın, Şişman gitmiş," dedi. Hayvan kurtların korkusundan kaçmaya çalışmıştı anlaşılabilir. Ama kurtlar onu çoktan mideye indirmiş olmalıydı. Bir süre konuşmadılar. Şişman'la geçirdikleri günleri düşündüler. Onu küçüklüğünden beri bilirlerdi, can yoldaşlarıydı. Sonra birbirlerine baktılar ve süzülen birer damla gözyaşlarını silip kahvaltıya oturdular.

Karınları doyunca yeniden yola çıktılar. Kurt ulumaları yeniden başladı ve dört taraflarını sardı. Köpekler ara sıra korkuya kapılıyorlardı ve ipleri birbirlerine dolanıyordu. Bu durum yürüyüşlerini aksatıyordu. Bill ve Henry, zaman zaman durarak ipleri çözüyor ve yeniden bağlıyorlardı. Bill, "İyi bir av bulsalar da peşimizi bıraksalar," dedi.

Henry, "İyice sinirim bozuldu bu ulumalardan," diye yanıtladı.

Gece bastırana dek hiç konuşmadılar. Henry ateşin başında yemek hazırlarken, arkasında bir gürültü koptu. Bill öfkeyle bağırıyor, köpeklerden biri de inliyordu. Henry arkasını döndüğünde bir karaltının hızla uzaklaştığını gördü. Bill'in elinde bir sopa vardı. Diğer elinde ise bir kurutulmuş balığın yarısını tutuyordu. Bill, "Kurtlardan biri bizim köpeklerin yemeğini çalmaya kalkıştı," diye açıkladı. "Tam köpeğe balığı uzattığım sırada atılıp yarısını kaptı. Ben sopayı savuruncaya kadar da sıvışıp gitti. Vaktiyle evcilleştirilmiş olsa gerek, köpeğe çok benziyordu. Üstelik yemek zamanını da çok iyi hesaplıyor."

Yemekten sonra yine tabutun üstüne oturup düşüncelere daldılar. Çevrelerinde kor gibi yanıp sönen gözler yine çember oluşturmuştu. Adamlar yapacak bir şey olmadığını görünce yatıp uyudular. Sabah Bill'in sesiyle uyandı Henry. Çok sinirlenmiş, söylenip duruyordu. Henry yattığı yerden, "Ne oldu?" diye sorunca; Bill, "Kurbağa da yok, artık sayımız dörde düştü," dedi. Çaresizce çevrelerine bakındılar ama köpeği göremediler. Kurtların korkusundan çevreyi araştırmaya da kalkmadılar. İkinci köpekleri de kurtlara yem olmuştu. Kahvaltıya geçtiler. Bill hala çok sinirliydi, Henry de dalgındı. Ardından yola çıktılar. Kurt ulumaları çevrelerinden hiç eksik olmuyordu. Akşam çökerken nihayet bir kamp yeri bulduklarında bir çare düşündüler. Bill tıpkı Kızılderililerin yaptığı gibi köpeklerin kayışlarını sıkıca bağlamış, ayrıca tasmalarına da birer sopa takmıştı. Sopalar sayesinde köpekler kayışları ısırıp koparamayacaktı. "Şimdi de kaçınlar görelim," dedi Bill. "Biri bile kaçarsa yarın sabah ağzıma bir damla kahve koymayacağım." Ateşin başına yeniden dönüp biraz kahve içerek ısındılar.

Köpekler olağanüstü bir hareketlilik gösterip, hırlamaya, tepinmeye, tasmalarını çıkarmaya çalışınca Henry, “Bill! Şuraya bak!” dedi. Köpeğe benzeyen bir kurt, tek başına, usulca köpeklerin yanına yaklaşıyordu. Hiç korkmuyor gibiydi. Henry, “Bu dişi bir kurt. Ateşin başına böyle korkusuzca yaklaşabildiğine göre gerçekten de evcilleştirilmiş. Şişman ve Kurbağa’yı da bu baştan çıkardı bence,” dedi. Bill, “Balık hırsızlığı yapmaya gelen de buydu, hiç kuşum yok,” diye yanıtladı. “Demek ki onları kandırıp uzaklaştırıyor ve sürüdeki diğer kurtların tuzağına düşürüyor. O sırada ateşin içindeki odunlardan biri gürültüyle düşünce kurt da irkildi ve geri dönüp hızla uzaklaştı.

Sabah olduğunda Henry ateşi canlandırdı, kahveyi hazırladı. Sonra gidip Bill’i uyandırdı. Sofraya oturdular. Bill kahve cezvesinin Henry’nin yanında durduğunu gördü ve cezveyi uzatmasını istedi. Ama Henry, “Sana kahve mahve yok kardeşim,” dedi. Bill eliyle neden işareti yapınca, Henry, “Azmanda yok. Gece kaçmış,” diye yanıtladı. Bill’in canı sıkıldı. Oysa o kadar da sıkı bağlamıştı. Nasıl olabildi diye düşünürken, Henry, “Bence Azman’ın kaçmasına Tekkulak yardım etmiştir,” dedi. “Kendi kaçamayınca Azman’ın kayışını ısırıp kopardı herhalde,” diye tamamladı Bill. Henry kahve doldurmak için Bill’in fincanını uzatmasını istedi. Bill uzatmadı. “Hayır,” dedi, “benim hatam, iyi bağlayamamışım demek ki. Ettiğim yeminden dönmem.” Henry güldü ve “Saçmalama,” dedi, “senin bir suçun yok.” Bill yine de kahve içmeyi reddetti. Bundan sonra köpeklerin birbirlerine yardım edemeyeceği bir mesafede bağlanmasına karar verdiler.

Yeniden yola çıktılar. Henry önden gidiyordu. Daha yüz metre gitmeden ayağına bir şey takıldı. Eğilip aldı. Eliyle yoklayıp ne olduğunu anlamaya çalıştı. Sonra arkaya, Bill’e fırlattı. Bill çok şaşırıldı. Azman’a bağladıkları sopaydı bu. Sopa o kadar çok kemirilmişti ki, kurtlar açlıktan onu bile yemeye çalışmışlar gibi görünüyordu.

Ortalık biraz aydınlanmıştı, ama her zamanki gibi güneş bulutların arkasındaydı. Biraz mola verdiler. Bill kızaktan tüfeği çıkardı. “Sen devam et, ben kurtları püskürtüp kestirmeden sana yetişeyim,” dedi. Henry itiraz etti: “Sadece üç mermimiz var, Bill. Kızağın yanından pek uzaklaşmasan iyi edersin.” Bu arada karların içinden bir kurdun sürünerek köpeklere yaklaştığını fark ettiler. Bill, “Dişi kurt bu,” dedi. Dikkatle seyretmeye başladılar. Kurt da bir ara durup adamları gözlemledi. Kızda çalan, tarçın renkli bir postu vardı. Boyu bir metre, uzunluğu ise bir buçuk metre kadardı. Diğer kurtlardan daha iriydi. Bill ayağa kalkıp, “Gel kuçu kuçu, gel kızım, gel tanışalım,” dedi yumuşak bir sesle. Hayvan hiç oralı olmadı. Hayvanın bu kayıtsızlığı ikisini de ürkütmüştü. Bill, Henry’ye dönerek, “Ne dersin? Üç mermimiz kaldı ama...” diye sorunca Henry, “Tamam,”

dedi. Bill tüfeğini doğrultur doğrultmaz, kurt çevik bir hareketle yana doğru sıçrayıp, ormanın içinde doğru koşarak uzaklaştı.“

Çok akıllı bir kurt. Tabii köpeklerimizi çözecek kadar zeki bir hayvan, tüfeği de hemen anladı, ”dedi Bill. Sonra da Henry’ye yola devam etmesini söyledi. Kendisi bir süre kurtları gözlemledi. Sonrada söz verdiği gibi kestirme yoldan Henry’ye yetişti ve erkenden konakladılar. Altı köpeğin işi üç köpeğin sırtına binmişti. Hayvanlar bu yüzden çabuk yoruluyor ve sinirleniyorlardı. Mola yerindeyken kurtlar çok yakınlarına yaklaştı. Bill ve Henry nöbetleşe ateşi beslediler, çok az uyudular.

TUZAK

Sabah olduğunda köpeklerden hiçbirinin eksilmediğini görüp sevindiler. Böylelikle biraz moralleri düzelmiş olarak yola çıktılar. Köpekler bir ara dengelerini kaybedip kızıağı devirdi. Toparlanmak için köpekleri çözmeleri gerekti. Adamlar kızıağı düzeltmekle uğraşırken, Tekkulak kaçmaya çalıştı. Henry’nin bağırıp çağırmalarına aldırmış olmayan köpek, kayışlarını da peşinden sürükleyerek koşuyordu. Koştuğu yönde dişi kurt onu bekliyordu. Tekkulak, dişiye yaklaştıkça adımlarını yavaşlattı. Dişi de beklediği yerde ona kuyruğunu sallıyordu. Tekkulak dişinin yanına iyice yanaşıp onu koklayacağı sırada dişi kıvrak bir hareketle geriye doğru sıçradı. Tekkulak her yaklaştığında aynı hareketi yapıyor ve köpeği ormanın iyice içlerine doğru çekiyordu. Bill ve Henry deli gibi bağırıyor, geri dönmesi için Tekkulak’a yalvarıyorlardı. Tekkulak bir ara arkasına dönüp baktı, ama dişi kurt ona sokulup peşinden çağırınca yine ona kapıldı ve gözden kayboldu.

Tekkulak hatasını anlayıp kızıağa doğru koşmaya başladığında, arkasında dev bir kurt sürüsü vardı. En başta da dişi kurt geliyordu. Bill hemen tüfeğe sarıldı. Henry onu durdurmaya çalıştı ama Bill kararlıydı. Tekkulak yolunu kesmeye çalışan kurtlardan kurtulmak için bir yay çizerek kaçıyor, ama kurtulması da epey zordu. Bill’in amacı en uygun yerde mevzilenip havaya ateş ederek tüm kurtları aynı anda dağıtabilmeyi başarmaktı.

Henry’nin durduğu yerden Tekkulak da Bill de görünmüyordu. Bir silah sesi duyuldu. Arkasından peş peşe iki tane daha. Henry böylece Bill’in cephanesinin bittiğini anladı. Biraz sonra Tekkulak’ın feryadı yırttı gökyüzünü. Henry iki köpeklerle birlikte olduğu yere çakılmıştı sanki. Kendini toparlayıp ayağa kalktı. Köpekleri kızıağa koştu. Bill’in de kurtlara yem olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Bu düşüncelerle yola çıktı ama çok gidemedi. Karanlık çöker çökmez mola verdi, odun topladı, ateş yaktı. Köpekleri besleyip, dinlenmeye çekildi.

Sabaha kadar pek gözünü kırpmadı. Gece boyunca kurtlar yaklaştı. Kurtlar iyice yaklaşıncaya köpekler önce hırlıyor ve ortalığı bir havlama sesi kaplıyordu. Buna kurtlar da ulumayla karşılık veriyordu. Gün ışıyınca kadar bu dayanılmaz sesler yüzünden Henry uyuyup uyuyup uyandı. Saat dokuz gibi kurtlar geri çekildi. Henry biraz odun toplayıp kızağı sağlamlaştırdı. Sonra da tabutu yüksekçe bir ağacın dallarına yerleştirdi. Kendisi canını kaybetse bile tabutta yatan adamın cenazesinin vahşi hayvanlara yem olmasına gönlü razı olmamıştı. Tekrar yola çıktı. Bu sefer köpekler çok hızlı çekiyordu kızağı. Tabut gidince yükleri azalmıştı. Kurt sürüsü artık iyice cesaretlenmiş, gündüz dahi bir an olsun peşlerini bırakmıyordu.

Akşam tekrar mola verdi. İki köpeği iki yanına alıp ateşin başında bağdaş kurarak oturdu. Bir ara oturduğu yerde uyuyakaldı. Gözünü bir açtı ki tam karşısında kocaman, gri bir kurt duruyor. Henry, uzun uzun kurdu inceledi. Ne kadar düzgün bir vücudu vardı. Parmakları, tırnakları ne kadar kuvvetli görünüyordu. Sonra birden dişi kurt da belirdi. Gözlerini Henry'ye dikmiş bakıyordu. Fırlatmak için bir odun parçasına uzandığında dişi kurt hemen kaçtı. Demek ki buna alışkındı. Sabaha kadar böyle geçti. Ama artık kurtlar gündüz de çevresine gelip bekliyordu. Arada azıcık uykularla idare ediyor, doğru düzgün dinlenemiyordu. Bir ara rüyasında Mc Gurry kasabasında olduğunu gördü. Bir binaya sığınmıştı ama binanın çevresini kurtlar kuşatmıştı. İçerideki adamlar kurt seslerine hiç aldırmıyordu. Sonra binanın kapısı büyük bir gürültüyle kırılıyor, kurt sürüsü içeriye doluyordu.

Böyle kabuslar görüyor, sıçrayarak uyanıyordu. Uyandığında kurtların çevresinde beklediğini fark ediyordu. Kurtlara ardı ardına yanan odun parçaları fırlatıyor, bu sayede biraz geri çekilmelerini sağlıyordu. Bu esnada elleri de epey zarar görüyordu. Böylelikle kurtları biraz uzak tutmayı başardı ve biraz uyudu.

Uyandığında, kurtlar ortadan kaybolmuştu. Birtakım insan sesleri duydu, sağa sola bakındı heyecanla. Dört tane kızağın hızla geldiğini gördü. Yanına gelip durduklarında Henry, “Dişi kurt, kızıl olan... Önce köpekleri yedi sonra da Bill'i...” diye kekeledi. Adamlardan birisi “Lord Alfred nerede?” diye sordu. Henry, “Tabutunda... En son mola verdiğim yerde onu dalların üzerine yerleştirdim,” diye yanıtladı. Adamlar bir şeyler daha sormaya çalışsalar da Henry orali olmadı, arkasını dönüp uyudu.

DIŞI KURT

Uzaklaşan kurt sürüsü artık Henry'yi unutmuş, yeni aylar peşindeydi. En önde sürü lideri olan gri kurt, hemen arkasında dişi kurt gidiyordu. Dişi kurt bazen liderin hizasına geliyor, hatta bazen onu geçiyordu bile. Tüm bu davranışlarına gri

kuman herhangi bir tepki gelmiyordu. Çünkü normalde sürü liderleri kendilerinin geçilmesine izin vermezler. İkisinin hemen arkasında yaşlı bir kurt vardı. Bir gözü görmeyen, tüyleri yer yer dökülmüş bir hayvandı. Görmüş geçirmiş bir havası vardı. Yaşlı kurdun hemen yanında koşan genç bir kurt daha vardı. Bu üç erkek de dişi kurda yaklaşmaya çalışıyordu. Ama dişi kurt yanına yaklaşan olunca hemen hırlamaya başlıyor erkek kurt ısrar ederse de onu ısırırmaktan çekinmiyordu. Onlar en başta böyle hırlaşınca sürünün yürüyüş düzeni aksıyordu. Zaten açlıktan canları sıkkin olan sürü bir de böyle bir nedenle karışınca, kızgınlıkları iyice artıyordu. Güçsüzler, yavrular ve ihtiyarlar iyice geride kalıyor; bu sefer öndekiler onları beklemek için durduklarında iyice zaman kaybediyorlardı. Kilometrelerce yürüdüler, zorunluluklar hariç mola vermediler. Çevrelerinde hiçbir hayat kıpırtısı yoktu. Buz tutmuş nehirleri geçip bir vadiye ulaştılar. Kısa bir süre sonra kocaman bir geyik gördüler. Hemen toparlanıp geyikle bir çarpışmaya hazırlandılar. Geyik, boynuzları ve çifteleriyle epey dirense de sonunda kurtlara teslim oldu.

Beş yüz kiloya yakın geyiği, kırk kurttan oluşan bir sürü paylaşacaktı. Kurt başına on kilodan fazla et düşüyordu. Uzun süredir aç oldukları için bunun değerini iyi biliyorlardı. Ama bazı gençler arasında yemek kavgası da çıkıyordu. Yine de epey bir zaman bu vadide yaşadılar. Burada yiyecek boldu. Bir süre sonra sürüde bölünmeler başladı. Üçerli-dörderli gruplar, sürüden ayrılıp kendilerine ayrı bir yol çizdiler. Böyle böyle en sonunda dört birey kaldılar vadide: Sürü lideri, dişi kurt, ihtiyar Tek Göz ve genç kurt.

Bu topluluk içinde de zaman zaman kavgalar baş gösteriyordu. Hem dişi kurda yaklaşıp kur yapmaya çalışma kavgası, hem de sürü liderliği kavgası çıktığı oluyordu. Bu kavgalar başladığında dişi kurt, bir köşeye çekiliyor ve olanları izliyordu. Erkeklerin bu hırçınlığından hoşlanıyor gibiydi.

Günlerden bir gün sürü lideri gri kurt ve genç kurt bir olup, ihtiyar Tek Göz'e saldırdılar. İhtiyar çok görmüş geçirmiş bir kurt olduğu için bu saldırıyı püskürtmenin yollarını iyi biliyordu. Bir yandan da kendilerini izleyen dişi kurda bakıyordu. Sanki ona, ihtiyar haline rağmen MM dinç olduğunu göstermek ister gibiydi. Epey uzun süren bu dişe diş kavga sonunda iki kurt da kaçmak zorunda kaldı. Artık baş başıydılar — dişi kurt ve Tek Göz.

Birlikte avlanıp, birlikte yiyor, birlikte uyuyup, birlikte yürüyorlardı. Ama bir süre sonra dişi kurt huzursuzlanmaya başladı. Kuytu köşe yerleri araştırıyor, ağaç kovuklarını kokluyor, mağaraları inceliyordu. Sanki sakladığı bir şeyi arıyordu. Dişi kurt bunları yaparken, Tek Göz de anlam veremedi onu izliyordu. Nehir boyunca ilerlediler. Yolda başka kurtlarla karşılaştılar. Bunlardan bazıları tek başınaydı bazıları ise sürü halinde geziyordu. Tek başına gezen kurtlardan aralarına katılmak isteyenler oldu. Hem Tek Göz hem de dişi kurt onların aralarına katılmasına izin vermedi.

Bir gece, mehtap ışıll ışıll parlarken, Tek Göz değişik bir koku aldı. Başını havaya dikti, burun deliklerini kocaman açtı ve tek ayağını havada tutarak ortalığı koklamaya başladı. Dişi kurt yola devam ediyordu. Tek Göz hem onu izliyor, hem de havadaki kokuları algılamaya çalışıyordu. Dişi biraz uzaklaşınca Tek Göz koşarak onun yanına geliyor ve yine durup havayı kokluyordu.

Bir süre sonra köpek havlaması, kadın ve erkek bağrıışmaları ve çocuk haykırışları duydular. İleride bir kamp vardı. Çadırları ve ortada yanan ateşini gördüler. Tek Göz huzursuzlandı ve geri dönmek istedi. Dişi kurt ise kampa doğru gitmek istiyordu. Bir süre inatlaştılar ama Tek Göz'ün dediğı oldu ve dönüp ormanın içlerine yürüdüler. Aniden karşılarına bir tavşan çıktı. Tavşan onları görünce hızlı la tabanları yağladı, ama sonra çok tuhaf bir şey oldu. Tavşan birden havalandı ve asılı kaldı. İnsanların kurduğı tuzağı yakalanmıştı. İki kurt bu kolay lokmanın tadını çıkardı. Ondan sonra bir süre insanların tuzaklarını yağmaladılar. Ama bir sabah kulaklarının dibinden bir mermi geçince bölgeyi tamamen terk ettiler.

İki gün hiç durmadan yürüdüler. Dişi kurt yine bir şey peşindeydi, aramalarını hızlandırmıştı. Ama çok da yorulmuşlardı. Nehrin kollarından birini yukarı doğru takip ettiler. Bir pınar başına geldiklerinde dişi kurt nihayet aradığını buldu — kurumuş bir dere yatağında minik bir mağara.

Dişi kurt mağaranın girişinde durdu. İçeriye iyice kokladı. Sonra sürünerek girdi. Mağaranın girişi çok dardı, ama içeriye girince genişliyordu. Sağa sola iyice baktı. Tek Göz onu kapıda bekliyordu. Dişi kurt mağarayı iyice inceledikten sonra, kapıya doğru dönüp kıvrıldı ve yattı. Burası artık onların iniydi.

GRİ YAVRU

Tek Göz'ün karnı acıkmıştı. Artık bahar geliyor karlar eriyor, vadide yaşam yeniden hareketleniyordu. Ama dişi kurdun yerinden kıpırdayası gelmiyordu. Öyle olunca Tek Göz de hareketlenmedi, mışıl mışıl uyudular. Arada uyanıp birbirlerini yaladılar. İyice dinlenince Tek Göz dinç bir şekilde kalktı. Eşini uyandırmak için türlü numaralar yaptı. Oyun olsun diye dişleriyle ensesinden tuttu, yüzünü yaladı. Ama dişi kurt hırlayarak cevap verdi. Böyle olunca Tek Göz mağaradan çıktı ve dikkatli bir şekilde, yavaş yavaş karların üstünden yürümeye başladı. Tüm gün gezdi, hava kararırken eve döndü. Hiç avlanamamıştı. Karnı iyice acıkmıştı.

Mağaranın girişine geldiğinde birden durdu. İçeriden garip sesler, iniltieler geliyordu. Sürünerek içeri girdi. Dişi kurtla burun buruna geldi. Dişi kurt hırlayarak ona “Dışarı çık!” anlamına gelen bir uyarı yaptı. Tek Göz geri geri çıktı. Mağaranın kapısından içeriye dinledi. İnce hırıltılar, şapırtı sesleri

duyuluyordu. Sabaha kadar bu sesler sürdü. TekGöz de kapının önünden ayrılmadı. Ne olup bittiğini anlamayı çok istiyordu. Bir ara azıcık içeri sokulup bakınca, dişi kurdun altında mini minnacık beş yavru gördü — gözleri açılmamış, tüyleri çıkmamış beş yavru.

Tek Göz'ün şahit olduğu ilk doğum değildi bu. Ama her defasında şaşkınlığını gizleyemiyordu. Doğum çok ilginç ve büyüleyici bir olaydı.

Dişi kurt, Tek Göz biraz fazla yaklaşırsa hemen hırlayarak onu uzaklaştırıyor ve yavrularını koruyordu. Tek Göz'ün onlara zarar vermeye niyeti yoktu, ama annelik duygusu dişi kurdu böyle yapmaya zorluyordu. Tek Göz de onları rahatsız etmekten kaçındı ve yemek bulmak üzere uzaklaştı.

Uzunca bir yürüyüşün ardından bir oklu kirpiye rastladı. Kirpi tehlikeyi fark edip hemen tostoparlak oldu ve dikenlerini çıkarıp dikleştirdi. Dikenlerden bir tanesi Tek Göz'ün burnuna battı ve canı çok yandı. Geri çekilip kirpinin dikenlerini yatırmasını bekledi. Epeyce bekledikten sonra yakıt kaybettiğini anlayıp vazgeçti. Hava kararmak üzereyken bir keklik yakaladı. Kendi karnı da çok aç olduğundan önce onu yemeyi düşündü. Sonra dişi kurdu ve yavruları hatırlayıp hemen vazgeçti. Kekliği ağzına alarak mağaraya doğru yol aldı. Dönüş yolunda az önceki kirpinin bir vaşak tarafından kısıtırılmış olduğunu gördü. Kirpi yine tostoparlak olmuş ve dikenlerini çıkarmıştı. Vaşak ise sabırla kirpinin dikenlerini yatırmasını bekliyordu. Tek Göz de bir yere saklanıp onları izlemeye başladı. Bir süre sonra kirpi yavaş yavaş dikenlerini yatırmaya başladı ve biraz açıldı. Vaşak bunu fırsat bilerek atılıp pençesiyle kirpinin karnını yaraladı. Kirpi son anda tekrar toparlanıp dikenlerini vaşağın yüzüne sapladı. Vaşak acı içinde çılgınlık atarak kaçtı. Kirpi düşmanını savuşturmuş ama ölümcül bir yara almıştı. Bir süre can çekiştikten sonra öldü. Tek Göz bunu anlayınca kekliği yere bırakıp kirpiye yaklaştı. İyice emin olunca onu ağzına alıp yürümeye başladı. Bir süre sonra kekliği unuttuğunu fark etti ve hemen geri döndü. Kekliği kendi yedi ve kirpiyi alıp tekrar yola koyuldu.

Mağaraya gelince kirpiyi dişi kurdun önüne bıraktı. Anne, yemeği kokladı ve Tek Göz'ün ensesini yalayarak teşekkür etti. Baba kurdun yavrulara zarar vermeyeceğini anlamıştı. Ama yine de hemen hırlayarak mağaradan çıkmasını bildirdi.

Yavrulardan bir tanesi griydi. Diğer kardeşlerinin hepsi annelerine benziyordu, kızıla yakın renkteydiler. Ama bu çocuk, babası Tek Göz'e benziyordu. Gri yavrunun kardeşlerinden ikisi kız ikisi erkekti, hepsiyle oynamaya çalışıyor, hatta kavga bile ediyordu. Günün yirmi saati uyumakla geçiyordu. Neredeyse bir aydan fazla böyle sürdü. Mağaranın kapısından sızan ışık yavruların gözlerini kamaştırıyordu. Bir an önce büyüüp dünyayı tanımak için can atıyorlardı sanki. Gri yavru, ilk günler sürünerek kapıya gitmeye

çalışıyordu. Her seferinde annesi onu burnu veya pençesiyle uyarıyor ve geri döndürüyordu. Demek ki annesinin, memesinden ve dilinden başka organları da vardı. Bu uyarılar aynı zamanda ilk derslerdi gri yavru için. Beş ya da altı haftalık olmuş, artık annesinin verdiği etleri yiyebilir hale gelmişti. Gri yavru kardeşlerine göre en hırçın ve en yaramaz olandı. Sürekli mağaradan çıkmak istiyor, ışığının çekimine kendini kaptırıyordu. Arada sırada o taraftan gelen kurdun babası olduğunu biliyor, ama neden yanlarında durmadığını anlayamıyordu.

Arada sırada yiyecek sorunu yaşıyorlar ve aç kalmanın ne demek olduğunu anlıyorlardı. Annesinin sütü kesildikten sonra sadece babasının getireceği yiyeceklere muhtaç oldular. Eğer o da gelmezse uyumaktan başka çare kalmıyordu. Çevrede avlanacak hayvanlar azalmış, kıtlık dayanılmaz bir hal almıştı. Bazen anne de yavrularını yalnız bırakıp ava çıkıyordu.

Gri yavru aile nüfusunda bir azalma olduğunu fark etti. Yanında sadece bir kız kardeşi kalmıştı. Oda açlığa çok dayanamayarak gözlerini kapadı. Artık babası da gelmiyordu yanlarına. Annesi bunun nedenini biliyor, ama ona söylemiyordu. Babası Tek Göz bir gün bir vaşakın avı olmuştu. O vaşak da kendi yavrularını büyüten bir anneydi. Irmak kenarında Tek Göz'le karşılaştıklarında aralarında büyük bir çarpışma gerçekleşmiş ve kazanan anne vaşak ol muştı.

Artık evin yemek sorumlusu sadece anne kurttu. O dışarı çıktığında gri yavru, kapıya hiçbir şekilde yaklaşmıyordu. Bunun nedenini tam olarak bilmese de seziyordu. Bu dünyada yalnız değillerdi ve tüm tehlikelere karşı dikkatli olmalıydılar. Karnı ne kadar acıkırsa acıksın dışarı çıkmamalıydı. Annesi mağarada yokken genelde uyuyor, uyanırken de sesini çıkarmadan bekliyordu.

Bir gün böyle otururken, mağaranın önünden bir ses geldi. Ses, koklama sesi gibiydi. Tüyleyi kabardı, hafiften korkmaya başladı. Bulunduğu yerde iyice kıvrılıp küçücük oldu. Annesi dönüp mağaranın önündeki porsuk izlerini fark ederek heyecanla içeri daldığında, gri yavru ne kadar büyük bir tehlike atlattığını anladı.

Gün geçtikçe büyüyüp serpiliyor ve dışarı çıkmak istiyordu. Kendisini dış dünyayı görmeye hazır hissediyordu. Acaba ne zaman annesi buna izin verecekti? Bunu bekleyemedi ve bir gün sallana sallana yürüyerek mağaranın kapısına geldi. Dışarıyı görünce başı döndü. Işığa gözleri alıştı. Gökyüzüne, dağlara, ormanlara baktı. Tüm bunlardan hem etkilendi hem de korktu. Bilmediği şeylerden korkuyordu çünkü. Sonra yavaş yavaş bastırıldı korkusunu. Her şeye uzun uzun ve dikkatlice baktı. Sonra biraz ilerlemek için bir-iki adım atınca mağaranın önündeki yükseklikten aşağı düşüverdi. Şimdiye kadar hep düz bir zeminde yattığı için, düşmek denen şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Canı çok yandı, yardım ister gibi bir ses çıkardı. Yamaçtan aşağı yuvarlana yuvarlana inip çimenlik bir alana geldi. Kalkıp kendini yaladı. Toz toprak içinde kalmıştı. Sonra doğrularak

çevresine bakmaya başladı. Tüm dünyaya karşı büyük bir merak ve ilgi duyuyordu.

Karşısına çıkan bir sincaptan çok korktu. Sonra, uçan bir kuşa pençesiyle vurup oynamak istedi ama kuş onu gagaladı. Ağaç kütüklerini, taşları dişledi. Böyle böyle canlılar ile cansızlar arasındaki farkları anlamaya başladı. Canlılar hareket ediyordu. Demek ki canlılara daha fazla dikkat etmek gerekiyordu. Yürürken de çok zorlanıyordu. Hep bir yerlere takılıyordu ayakları, tökezleyip düşüyordu. Ama kısa sürede yürümeye alıştı.

Bir ara ayağı bir şeye takıldı, bir de baktı ki bir keklik yuvasını bozmuş ve yuvadaki yavrular çılgık çılgıca dışarı fırlamış. Önce ürktü, ne yapması gerektiğini bilemedi. Yavrularının seslerini duyan anne keklik hemen oraya gelip gri yavruya saldırdı. O da kendini korumaya çalıştı, ama anne keklik sinirden deliye dönmüştü. Gri yavru karşılık vermeye çalışsa da anneye başa çıkması mümkün değildi. Kendini kollayarak geri çekilmeye başladı ve anne keklik de artık saldırmayı bırakınca çatışmaları sona erdi. Bir çimenliğe uzanıp dinlendi. Korkudan ve heyecandan dili sarkmıştı. Yüreği güp güp atıyordu.

Bir anda önsezisiyle, başka bir saldırı olacağını hissetti ve kendini çalıların arasına attı. Gerçekten de kanatlarını dev gibi açmış bir atmaca ona doğru geliyordu. Atmaca birkaç iniş kalkış daha yaptıktan sonra vazgeçip ayrıldı. Nehrin kıyısına kadar başından geçenleri düşünerek yürüdü. Suya baktı, herhangi bir tehlike görmedi ve kendini bırakıverdi. Ama batmaya başladı ve çok üşüdü. Biranda ölümün ne demek olduğunu fark etti. Çünkü boğulduğunu hissediyordu. Ayaklarını düzgün bir biçimde çırpıp suyun yüzeyine çıktı, derin bir soluk aldı. Sonra yüzme öğrendiğini fark edip keyifle yüzmeye başladı. Arada akıntıya kapılıp nehrin sularına bıraktı kendini. Hem korktu hem keyif aldı.

Karaya çıkınca şunu düşündü: Su, canlı değilse nasıl hareket ediyor? Dışarıdan bakılınca toprağa benziyor, ama toprak gibi katı değil. Bir anda annesini hatırladı ve özledi. Ama çok uykusu gelmişti. Oracıkta biraz kestirdi. Uyandığında annesini yanı başında buldu. Birbirlerinin üzerine atlayıp yaladılar ve mağaraya döndüler.

Yavru çabuk serpiliyordu. İki gün mağaradan çıkmadı. Sonra yine dışarıya geldi aklına. Bu sefer çok uzaklaşmadı ve mağarayı çabucak buldu. Artık her gün kısa gezintiler yapıyor ve mağarasına dönüyordu. Her seferinde dünyaya karşı nasıl davranması gerektiğini anlıyordu. Mesela bir sincap görünce hırlıyor, ağaçkakan görürse öfkeli hareketler yapıyordu. Hem sürünmeyi hem de koşar adım yürümeyi öğrenmişti. Av konusunda pek başarılı değildi. Ama annesi öyle mi! Bir gün olsun eli boş dönmedi. Çok cesur bir dişiydi. Gri yavru bu cesaretin bilgi ve tecrübeden kaynaklandığını daha sonra anlayacaktı.

Bir gün mağarada yatarlarken annesinin ilk kez farklı bir sesle homurdandığını duydu. Mağara kapısında iri bir vaşak pusu kurmuştu. Bunu görünce önce çok korktu, sonra hemen annesinin yanında olması gerektiğini düşündü. Annesi onu hafifçe iterek arkasına aldı. Vaşak kapıdan içeri doğru saldırıya hazırlanırken annesi de sıçrayıp vaşağı yere yatırdı. Aralarında kıyasıya bir savaş başladı. Kurdun sadece keskin dişleri vardı ama vaşak pençeleriyle de çok kuvvetliydi. Bir noktada yavru da kavgaya katıldı. Vaşağın arka bacağına dişlerini geçirdi ve bir daha bırakmadı. Bu vaşağa büyük bir zarar vermese de onun hareketlerini engelliyordu. Böylece annesinin daha fazla saldırı şansı oluyordu. Bir ara annesi ve vaşak ayrıldı; bu esnada vaşak, sert bir tokatla yavruyu yere yapıştırdı. Omuzu çok acıdı ve kanadı.

Yeniden ayağa kalktığına vaşak ölmüş, annesi de çarpışmadan bitkin düşmüştü. Bir hafta mağaradan çıkmadılar. Vaşağın etiyle beslendiler. Yavrunun omuzu çok acıdı. Annesi her fırsatta onu yalıyordu. Gri yavru epey bir süre yürürken aksadı. Ama kendini daha yürekli hissetmeye de başladı. Annesi ava giderken onu da yanında götürüyordu artık. Hem avlanmayı öğreniyor hem de annesinin verdiği görevleri yapıyordu.

Yaşamın anlamını düşünmeye, anlamaya çalışıyordu. Et yiyerek hayatta kalıyorlardı ve başkalarına yem olmamak için avlanmak zorundaydılar. O küçük yaşında hayattan bu anlamı çıkarmıştı. Dünya çok güzel bir yerdi. Birçok sürpriz ve renkle doluydu. Ama hayatta kalmak için de beslenmek zorunluydu. Beslenmeliydi ki kasları çalışsın, enerjisi bitmesin. Hele yemek yedikten sonra güneşin altında uyuklamak, gökyüzünü, bulutları seyretmek ne hoştu.

ATEŞ YAKANLAR

Bir gece sabaha kadar av peşinde koştu ve sabah uykusunu daha almadan nehir kıyısına indi. Çok susamıştı. O sırada aldığı bir kokuya dikkat kesildi. Daha önce hiç görmediği beş canlı vardı karşısında. Onlar da yavruyu gördüler. Ama ne kaçtılar ne de hırladılar. Yavrunun içgüdüleri ona kaçması gerektiğini söylüyordu. Ama bir yanı da onu orada tutuyordu. Daha önce hiç insan görmediği halde, bu iki ayaklı hayvanla tanışmak için de can atıyordu. Büyük bir kurt olsaydı hemen kaçardı, ama o kaçmadı.

İnsanlardan biri ayağa kalktı, yanına geldi. Gri yavru korkuyla sindi. Adama dişlerini gösterdi, tüylerini kabarttı ve hırladı. Ama adam güldü, “Ne kadar beyaz dişleri var,” dedi. Diğer adamlar da buna güldüler. Adam kendisine dokunduğunda önce izin verdi, sonra da adamın elini kapı verdi. Bu sefer adamdan bir tokat yedi ve ciyaklamaya başladı. Adamların hepsi çevresine toplanmış gülüşürlerken, annesinin o eşsiz uluması duyuldu.

Yavrusunun sesini duyan anne, canhıraş şekilde koşturarak geliyordu. Annesinin bu şekilde gelmesine çok sevinmişti. O da annesine doğru giderken adamlar korka korka geri çekildiler. Anne geldi, yavrusunu arkasına aldı ve adamlara doğru hırlamaya başladı. Adamlardan biri, “Kişe!” diye haykırdı. Adam hemen bir daha, “Kişe!” diye bağırdı. Yavrunun gözü annesindeydi. O cesur dişi kurt hırlamayı bırakmış, yere yapışıp sürünerek özür diliyordu sanki. Gri yavru hayal kırıklığına uğramıştı. İnsan cinsine herkes itaat etmek zorunda mıydı acaba?

Adam annenin kafasını okşadı. Anne kurt iyice «saygılı davranıyordu artık. Adamlar kendi aralarında konuşmaya başladılar. Annesinin annesi bir köpekmiş ama babası kurtmuş. Dolayısıyla o da yarı kurt yarı köpekmiş. Bir kıtlık döneminde ormana kaçmış. Yavru hakkında da konuştular. Yavrunun köpekten çok kurda benzediğini söylediler. Dişleri bembeyaz olduğu için yavrunun adını Beyaz Diş koydular. İsminden habersiz yavru, yattığı yerden adamları izliyordu. Bir süre daha kurtlar hakkında konuştuktan sonra ağaçtan bir dal kesip, bu dala bir kayış taktılar ve anneyi bir ağaca bağladılar. Kişe'nin sahibi olan Gri Kunduz, diğerlerine dönerek yavrunun da kendisine ait olduğunu söyledi. Ondan sonra da Beyaz Diş'i yere yatırıp karnını gıdıklamaya başladı. Beyaz Diş önce hoşlanmadı bu davranışlardan. Ama sonra acayip duygular hissetmeye başladı. İnsanla da arkadaşlık kurulabilirmiş gibi görünüyordu.

Biraz sonra gürültüler duyuldu. Meğerse topluluğun diğer üyeleri geliyormuş. Kırk kişiden oluşan bir grup geldi. Yanlarında çokça köpek de vardı. Beyaz Diş ilk kez köpek görüyordu. Kendisine epey benzediklerini hemen fark etti. Anne ile yavruyu fark eden köpekler hemen onlara saldırdı. Karşılarında iki vahşi kurdu görünce köpekler ile kurtlar arasındaki ezeli düşmanlığı hatırlamışlardı. Anne ve yavrusu hemen karşı saldırıya geçtiler. Müthiş bir kavga başladı. İnsanlar müdahale edip köpekleri uzaklaştırdılar. Beyaz Diş insanlar bağırınca köpeklerin hemen itaat etmesine akıl erdiremedi.

İNSANLARIN ARASINDA

Beyaz Diş şimdiye kadar annesini ve Tek görmüştü. Kardeşlerini ise belli belirsiz hatırlıyordu. Kendilerine bu kadar benzeyen bir cinsi tanımanın şaşkınlığı içindeydi. Bir yandan da insanlara bu kadar yakın olmalarına şaşıyor, annesinin uysallığına da sinirleniyordu. Sabah olunca yola çıktılar. Anneyi bir ipe bağlamışlardı. Bu Beyaz Diş'i çok rahatsız etti ve annesinin ayağının dibinden hiç ayrılmadı. Epey yürüyüp nehrin döküldüğü yere vardılar. İnsanlar burada kamplarını kurdu.

Beyaz Diş yeni gözlemler yaptıkça insanın becerisine hayranlık duyuyordu. Çünkü hem köpeklere talimat verebilmeleri hem de cansız şeyleri ustalıkla

kullanmaları dahiceydi. Sırıklar ve odunlarla kalacak yer yapıyorlar, üzerlerini bezlerle örtüp, sağlamlaştırıyorlardı. Beyaz Diş annesini bırakıp çadırlara yaklaştı. İlk başta bunları dev hayvanlar sanmıştı. Çadırın kapısına geldi, bezleri kokladı. Çadırın ucunu dişleriyle kavrayıp önce hafifçe sonra sertçe salladı. İçeriden bir kadın çığlığı duyunca, korkup hemen uzaklaştı. Fırsat buldukça annesi Kişe'nin yanından ayrılıp çadırlar bölgesine gidiyordu. Kişe ise bağlı olduğu için ona eşlik edemiyordu.

Bir gece yine çadırlara gidince karşısına kendisinden yaşça büyük bir köpek yavrusu çıktı. Bu yavrunun adı Liplip'ti. Önce birbirlerini şaşkın şaşkın izlediler. Liplip köpek yavruları arasında en huysuzu, en kavgacıydı. Liplip üstünlüğünü göstermek için hırlayarak saldırıya geçti. Beyaz Diş birkaç kez ısırıldıktan sonra pes edip annesinin yanına kaçtı. Kişe, yavrusunu yalayarak sakinleştirdi. Beyaz Diş'in ağırları giderek azaldı ve cesaretini yeniden kazandı. Sabaha kadar insanları, köpekleri ve gelecek yaşamını düşündü.

Beyaz Diş her gün kampta gezintiye çıkıyor, her şeyi gözlemliyordu. Anne Kişe bağlı olduğu için yavrusuna eşlik edemiyordu. Beyaz Diş bu gezintileri sayesinde insanların alışkanlıklarını, davranışlarını iyice anlamaya başladı. Gün geçtikçe, insanlarla birlikte yaşamının vazgeçilmez olduğunu görüyordu. İnsanlar ne derse yaptı, sevmediği davranışlara katlandı. Süreç içinde yetişkin kadın ve erkeklerle ayrı, çocuklarla ayrı ilişkiler kurdu. Ama Liplip ile başı beladaydı. Fiziken de daha iri olan Liplip, sürekli kavgaya etmek istiyordu. Her kavgayı da kazanıyor, Beyaz Diş'in canını çok yakıyordu. Ama bu durum cesaretini de artırıyordu. Böyle böyle kısa sürede çocuk olduğunu unutup bir yetişkin gibi davranmaya başladı. Oyun oynayacağı yerde oturup düşünüyor sorunlara çözüm yolları arıyordu. Bu düşüncelerin sonucunda bazen hınzırca planlar da gelebiliyordu aklına.

Mesela bir gün Liplip'in yanına sokulup iyice kızdırdı. Ondan kaçıyormuş gibi yaparak, annesinin yanına kadar getirdi. Kişe, yavrusunu hayatından bezdiren Liplip'i öyle bir paraladı ki, köpek canını zor kurtardı. Yaralarını yalayarak geri çekildiği sırada bu sefer Beyaz Diş saldırıya geçti. Liplip'i Beyaz Diş'in elinden kampın kadınları zor kurtardı.

AYRILIK

Gri Kunduz günün birinde Kişe'nin kaçmayacağından emin oldu ve onu serbest bıraktı. Bu duruma en çok Beyaz Diş sevinmişti. Artık birlikte gezebileceklerdi. Bir gün, ormanın derinliklerine doğru yürürlerken, eski arkadaşlarının ulumalarını duydular. Kişe duraksadı. Bir kampa, bir ormana baktı. Beyaz Diş, ormandaki hayatlarına geri döneceklerini sanıp heyecanlandı. Ama

annesini, sırtını ormana dönüp kampa doğru yürümeye başladı. Beyaz Diş ormanda daha özgür olduğu günleri düşündü, ama annesini takip etmek zorundaydı. Kampa döndüklerinde Gri Kunduz'un bir ziyaretçisi olduğunu gördüler. Adam Gri Kunduz'dan alacağını istemeye gelmişti. Gri Kunduz başka şeylerin yanı sıra Kişe'yi de vererek borcunu ödedi. Kişe'yi sandala bindirdiler. Bunu gören Beyaz Diş, annesinin gitmesine engel olmak için suya atladı ve sandalın peşinden yüzmeye başladı. Ama Gri Kunduz ona durmasını emretti. Beyaz Diş'in duymazdan geldiğini görünce de hemen bir sandala atlayıp ona yetişti. Yavru köpeği kaptığı gibi sudan çıkardı ve bir güzel dayak attı. Annesinden ayrılmanın endişesiyle deliye dönen Beyaz Diş ani bir hamleyle Gri Kunduz'un elini ısırıldı. Gri Kunduz daha da öfkelenerek onu daha fazla dövdü. Kıyıya döndüklerinde Beyaz Diş'in yürüyecek hali kalmamıştı. Liplip onun bu halini görünce intikam alma zamanının geldiğine karar verdi. Derhal üzerine atılıp onu boğazından yakaladı. Ama Gri Kunduz hemen yetişti ve Beyaz Diş'i kurtardı. İnsan denen bu yaratıklar gerçekten tuhaftı doğrusu. Onu daha demin eşek sudan gelinceye kadar döven Gri Kunduz şimdi de canını kurtarmıştı.

Beyaz Diş annesini çok düşündü. Kısık sesle inleyerek yas tuttu. Ormana dönmeyi hep düşündü, ama annesinin böyle bir fırsatı varken kampa dönmeyi seçmesini önemli buluyordu. Ormanda özgürdü, kampta ise güvende. Ama bu güvenlik, insanlara köle olmayı da gerektiriyordu.

Gün geçtikçe yalnızlaştı. Çünkü herkesin gözünde, yaramaz, hırsız ve hırçın bir hayvandı. Bunun nedeni Liplip'in kışkırtmalarıydı. Kendini Liplip'ten korumak için cesur davrandıkça kamptaki herkesin nefretini kazanıyordu. Diğer köpeklerle de ilişkisi yoktu. Zaman içinde insanların da köpeklerinde pek sevmediği bir hayvan haline geldi.

Güz mevsimi, yerini yavaş yavaş kışa bırakıyordu. Kamp halkı toparlanmaya başlamıştı. Kış mevsimi için başka bir yerde kamp kurulacaktı. Beyaz Diş kabileyi takip etmek yerine ormanda kalmaya karar verdi. İlk fırsatta da kamptan sıvıştı. Bir çalılığın dibinde beklemeye başladı. Onun kaybolduğunu anlayan kamp lideri Gri Kunduz ve çocukların seslendiklerini duydu. Kendini tuttu ve sesini çıkarmadan bekledi. Sonunda sesler kesildi ve Beyaz Diş saklandığı yerden çıktı.

O anda hem özgür olduğunu hissetti hem de yapayalnız olduğunu. Etrafta hiç ses yoktu. Bundan korkmaya başladı. Hava da soğuktu ve ısınabileceği bir mağara, kovuk ya da çadır yoktu. Üşüyen ayaklarını önce hareket ettirdi, sonra kuyruğuyla üzerlerini örttü. Kamptaki günlerini düşledi. İnsanların seslerini, kendisine verilen yemekleri düşündü. Burada yalnızdı ve karnı açtı.

Birden fikrini değiştirip kampa doğru çılgın gibi koşmaya başladı. Kamp yerine geldiğinde, insanların buradan ayrıldığını hatırladı. Kamptan geriye

kalanları tek tek kokladı. Gri Kunduz'un çadırını kurduğu yere geldiğinde arka ayakları üzerinde oturdu, başını havaya dikip uzun uzun uludu. Geceyi orada geçirdi. Sabahın ilk ışıklarıyla nehir boyunca koşmaya başladı. Nehrin bu yakasını iyice araştırarak ve sonunda halkını bulacaktı. Ama ya nehrin diğer yakasına geçmişlerse?

Çok yorulmuştu ama kararlılığı yorgunluğunu unutturacak kadar güçlüydü. Çok acıkmıştı. Kar da başlamıştı. Beyaz Diş artık topallayarak yürüyordu. Aniden bir ayak izi dikkatini çekti. İzleri ve kokuları takip ederek Gri Kunduz'un kamp alanına ulaştı. Sürünerek yanlarına geldi. Kendisine! kızacaklarını ve dayak atacaklarını zannetti. Ama!

KIZAK KÖPEKLERİ

Gri Kunduz kızmadı ona. Önce başını okşadı, sonra da elindeki etin yarısını uzattı. Beyaz Diş karnını doyurunca Gri Kunduz'un ayak ucuna uzandı. Aralık ayı sona erdi Gri Kunduz kızığını hazırlayarak nehir boyunca kuzeye yol aldı. Beyaz Diş de kızaktaki yerini almıştı. Boynuna bir tasma geçirmiş, tasmaya da bir kayış takmışlardı. Bu kayış da kızığı çeken iple buluşuyordu. Kendisinden başka yedi köpek daha vardı kızakta. Kızığın lideri Liplip'ti. Ama daha önce iri gövdesi ve sivri dişleri sayesinde tüm köpeklerin ürktüğü Liplip, artık konumunu yitirmişti. Bu kızaklara köpekler yelpaze şeklinde bağlanıyor, en öne de lider köpek yerleştiriliyordu. Diğer köpekler Liplip'i kovalayarak ilerliyorlardı. Gün boyu kızakta süren bu kovalamaca yüzünden ona saygılarını kaybetmişlerdi. Üstelik Gri Kunduz köpekleri daha da azdırmak ve hızlı gitmelerini sağlamak için bazen onları aç bırakıyor, sonra da gözlerinin önünde sadece Liplip'e et veriyordu. Liplip diğer köpeklerin saldıracağı korkusuyla hep Gri Kunduz'un dizinin dibinde bekliyordu.

Artık bir kızak köpeği olan Beyaz Diş henüz bir yaşında bile değildi, sekiz aylıktı. Kızaktaki görevine hemen alıştı ve sevdi. Çektikleri yük ağırdı, ama hep birlikte bu yükü çekmek zor değildi. İnsanlarla uyum içinde yaşayıp çalışabileceğini gördü. Yaptığı işe ve insanlara bağlı hissediyordu kendini. Diğer köpeklerle arası hep mesafeliydi. Kızıktan çözülünce, diğer köpeklerle oynamak yerine hemen insanların yanına sokuluyordu.

Aylarca böyle sürdü. Yolculuk bir türlü bitmedi. Beyaz Diş gündüzleri kızak çekiyordu ve karnı çok acıkıyordu. Gri Kunduz'un verdiği yiyecek yetmediği için her fırsat bulduğunda bir şeyler aşırıya almıştı. Bir gün bir molada serbestçe gezerken bir erkek çocuğu gördü. Çocuk elindeki baltayla bir geyik budunu parçalıyordu. O esnada etrafa saçılan et parçalarını yiyebileceğini düşündü ve mideye indirmeye başladı. Çocuk bunun üzerine, elindeki baltayı

bıraktı, gidip bir değnek aldı ve vurmak üzere Beyaz Diş'in üzerine yürüdü. Beyaz Diş önce kaçmaya çalıştı ama sonra köşeye kısırıldığını anlayınca, çocuğun elini ısırıverdi. Ardından hızla kaçıp Gri Kunduz'a sığındı. Bu davranışının büyük bir suç olduğunu biliyor ve ağır bir cezaya çarptırılacağını düşünüyordu. Çocuğun annesi ve babası hemen şikayete geldiler. Ama Gri Kunduz, hatanın çocukta olduğunu; bir köpeğe böyle davranırsa, köpeğin de kendini korumak için onu ısıracağını anlattı. Beyaz Diş aklanmıştı.

Uzun kış yolculuğu baharın gelişme dek sürdü. Nisan ayında eski kamp yerine döndüler. Beyaz Diş bir yaşını doldurmuştu artık. Büyümüş, serpilmişti. Tüm zor koşullara karşı dayanıklıydı. Görüntüsü bir köpekten çok kurdu andırıyordu. Bir gün Gri Kunduz'la birlikte ava çıktı. Bir geyik izini takip ediyorlardı. Beyaz Diş başka bir kamp yerinden geçerken Kişe'yle göz göze geldi. Belli belirsiz hatırladı annesini. Annesi dişlerini hafifçe gösterip hırladı ve Beyaz Diş'in zihninde tüm çocukluğu canlandı. Bunun üzerine heyecanlanıp Kişe'ye doğru atıldı, ama Kişe kızgınlıkla onu geri püskürttü. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Bir anne kurt, büyüdükten sonra yavrusunu tanımazdı. Onu herhangi bir yabancı erkek kurt gibi görürdü. Çünkü koruması gereken küçük yavruları vardı. Kişe'nin çevresindeki yavruları yani kardeşlerini görünce anladı Beyaz Diş — artık birbirlerinin yaşamlarında yerleri yoktu.

Günler geçiyordu. Beyaz Diş hem kurt olmanın verdiği özellikleri taşıyordu hem de insanlarla birlikte yaşadığı için köpeklerin özelliklerine sahipti. Gri Kunduz'a karşı itaatkardı. Diğer insanlara karşıda sabırlıydı. Bir tek, insanların gülmesi onu çileden çıkarıyordu. Sadece kendisine değil, her hangi bir şeye güldüklerinde sinirleniyordu. Tüyleri kabarıyor huzursuzlanıyor ve bulaşacak birini arıyordu.

ZOR ŞARTLAR

Üçüncü yaşını doldurduğu günlerde, kampta kıtlık baş gösterdi. Yazdan kalma balıkla idare etmeye çalışıyorlardı. Topluluğun yaşlı üyeleri açlığa dayanamayıp vefat etti. Çelimsiz bazı hayvanlarda öldü. Aç kalan köpekler artık kayışlarını kemiriyorlardı. İnsanlar da yenecek hayvan kalmayınca köpekleri tutup yemeye başladılar. Beyaz Diş zeki bir hayvandı, bu durumu fark edince bir süreliğine ormana çekildi. Ufak tefek hayvanları avlayarak hayatta kalabilirdi. Ama yine de tavşanla, sincapla karnı doymuyordu. Bir ara açlıktan deliye dönmüş bir kurt sürüsünün saldırısına uğradı. Canını zor kurtardı. Onlardan daha iyi beslendiği için koşarak kaçmayı başarmıştı. Bu olayın üzerine doğduğu vadiye döndü. Dünyaya geldiği mağarada annesi Kişe'yle karşılaştı. O da kıtlıktan nasibini almış ve eski sığınağına girmişti. Sadece bir yavrusunu hayatta

tutabilmişti. Oldukça mutsuz görünüyordu. Beyaz Diş'i görünce hiç oralı olmadı. Hatta rahatsızlığını belli eden sesler çıkardı. Bunun üzerine Beyaz Diş derhal oradan ayrıldı ve nehir boyunca yürümeye devam etti. Yaza doğru, havalar düzeldikçe yiyecek sorunu da azalmaya başladı. Bir gün Liplip ile karşılaştı. Çok kötü görünüyordu, bir deri bir kemik kalmıştı. Eskiden kalma alışkanlıkla tüylerini kabarttılar ve birbirlerini kolladılar. Beyaz Diş vahşi doğayı iyi tanıdığından karnını doyurmayı başarmıştı ve daha sağlıklıydı. İki eski düşman birbirlerinin üstüne atıldılar. Kazanan Beyaz Diş oldu.

Beyaz Diş birkaç gün daha dolaştıktan sonra ormanın bitiminde bir düzlüğe çıktı. Bir köşeye oturup hareketliliği izledi, kokuları tanımaya çalıştı. Gördüğü ve duyduğu her şey tanıdık geldi. Eski kamp topluluğu buradaydı işte. Yiyeceklerinin olduğu anlaşılıyordu. Her şeyden emin olunca sakın sakın yürüyerek kampa girdi. Gri Kunduz'u aradı. Beyaz Diş'i tanıyanlar hemen sevinç çığlıkları attılar, ona yemek verdiler. Memnuniyetle karnını doyurdu ve Gri Kunduz'u beklemeye başladı.

Gri Kunduz geldikten sonra Beyaz Diş yine kızaktaki görevine başladı. Bu sefer lider köpek olma görevi ona verilmişti. Diğer köpeklerle arası her zamanki gibi kötüydü. Ama daha önce aynı durumda olan Liplip gibi insanların dizinin dibinde durmayı kendine yediremiyordu. Beyaz Diş lider köpek olduğu sırada yalnız dolaşmayı sürdürdü. Diğer köpekler kızaktaki kovalamacanın heyecanıyla ona saldırdığında Beyaz Diş'in yanıtı çok sert oluyordu. Yine de köpekler bir araya gelip ona her rastladıklarında saldırmayı sürdürdüler. Bunda, diğer köpeklerin daha uzun süre insanlarla birlikte yaşamasının payı büyüktü. Onların gözünde Beyaz Diş vahşiydi ve tam evcilleşmemişti. Beyaz Diş de onları yeteneksiz ve korkak biliyordu. Gri Kunduz, diğer köpeklerden her anlamda farklı davranışları olduğu için Beyaz Diş'i çok seviyordu.

Beyaz Diş beş yaşına geldiğinde uzunca bir seyahate çıktılar. Yolculuk boyunca Beyaz Diş'i gören köpeklerin hepsi ona saldırdı. Bir kurtla karşılaşınca içgüdüsel olarak harekete geçiyorlardı. Ama Beyaz Diş'in her seferinde onları sindirmesi Gri Kunduz'u hayranlık içinde bıraktı. Beyaz Diş hiçbir kavgayı kaybetmiyor ama gereksiz yere de kavga çıkarmıyordu. Vücudunu nasıl kullanacağını, mesafeyi nasıl ayarlayacağını, ne zaman saldıracağını harika bir şekilde biliyordu. Tüm uzuvları, bir köpeğe kıyasla mükemmel bir uyum içindeydi. O yöredeki köpeklerin kavgalardaki en yaygın yöntemi bir omuz vuruşuyla rakibini yere yıkmaktı. Ama bu yöntem Beyaz Diş'e işlemiyordu. Ayaklarını yere sımsıkı basıyor, düşmemekte direniyordu. Hem bu yeteneği hem de diğer köpeklerden çok daha hızlı oluşu onu yenilmez kılıyordu.

BEYAZ İNSANLAR

1898 yılında, Kuzey Kurup Dairesi'ne çok yakın bir yerlerde, geniş bir vadide konakladılar. Altın aramaya gelen binlerce insanın akın ettiği bir yerdi burası. Gri Kunduz buradaki kalabalığı değerlendirmeye karar vermişti. Getirdiği malları satarak epeyce para kazandı. Beyaz Diş çok değişik insanlar gördü. Şimdiye kadar birlikte olduğu Kızılderililerden farklıydı bunlar. Çadırlarda değil, büyük ağaçlardan yapılma devasa evlerde kalıyorlardı. Gri Kunduz bir anda gözünden düştü. Beyaz insanlara hayranlığı arttı. Çaktırmadan izledi onları, uzaktan uzağa gözlemledi. Beyaz insanlar da onu fark edince kayıtsız kalmadılar. Onun köpekten çok kurda benzediğini anlayınca ilgilerini çekti. Beyaz Diş bir süre sonra burada sürekli kalan insan sayısının az olduğunu, gelenlerin bir süre kalıp geri döndüğünü anladı. Ne kadar da çok beyaz insan vardı. Köpekleri de çok fazlaydı. Ama hepsi narin, dayanıksız hayvanlardı. Beyaz Diş'ten çekindikleri için saldırganlaşıyorlar, ama her saldırıda derslerini alıyorlardı. Çünkü onlar şehirde doğmuş büyümüşlerdi. Ormandaki yaşama yabancıydılar. Ayrıca Beyaz Diş, çok fazla zorlukla büyümüş, daha küçük yaşlarında yaşamın acımasızlıklarına karşı koymaya alışmıştı. Eğer küçüklüğünde Liplip ona hayatı zehir etmeseydi, diğer köpeklerle oyunlar oynayabilseydi, Gri Kunduz daha çok sevgi ve şefkat gösterseydi o da köpeklere daha yakın hissedebilirdi kendini.

Bu bölgedeki yerli beyazlar, altın avcılığı için gelen yabancı beyazları çok sevmiyor, onlara "çaylak" diye sesleniyorlardı. Ayrıca Beyaz Diş'in onların köpeklerini korkutmasını da zevkle izliyorlardı. Ama içlerinden biri Beyaz Diş'e tam anlamıyla hayrandı. Bu adamın adı "Güzel Smith" idi. Aslında bildiğimiz anlamda güzel biri değildi. Kısacık boylu, kaba görünümlü bir adamdı. Herkesin işini görür, yemek yapar, bulaşık yıkar, ayak işlerine bakardı. Beyaz Diş'i her gördüğünde ona yaklaşmaya, iletişim kurmaya çalışırdı. Beyaz Diş bunu hiç istemez, adam her yaklaştığında ona hırlayarak dişlerini gösterirdi.

Hayvanlar, özellikle de köpekler iyi ve kötünün hemen farkına varır. İyi olan, güvenilir olduğu için hemen yaklaşırlar ama kötülük huzursuzluk verir ve uzak durulması gerekir. Beyaz Diş de bu adam da iyilik sezmemişti. Bir gün Güzel Smith, Gri Kunduz'la konuşmaya geldi. Beyaz Diş hemen ortalıktan kayboldu. Ama kendisiyle ilgili konuşulduğunu anlamıştı.

Adam, Gri Kunduz'a Beyaz Diş'i satmasını teklif etmişti. Gri Kunduz derhal reddetti bu öneriyi. Ama adam pes etmedi. Kızılderililerin zayıflıklarını iyi biliyordu. Gri Kunduz'un çadırını sık sık ziyaret etmeye başladı. Her seferinde de yanında bir-iki şişe viski götürüyordu. Çok geçmeden beklediği sonucu da aldı. Gri Kunduz içkiye alışmış, Güzel Smith'in getirdiği şişelerle yetinmez olmuştu. Daha fazla içki içebilmek için tüm kazandığı parayı harcadı. Nihayet parası bittiğinde de eşyalarını satmaya başladı. Durumu sürekli kötüye gidiyordu. Güzel

ise onu her gördüğünde teklifini yineliyordu. İyice beş parasız kalan Gri Kunduz en sonunda pes etti ve dedi ki: “Eğer yakalarsan Beyaz Diş senindir.

”Beyaz Diş adamın peşine düştüğünü fark etmiş ve izini kaybettirmişti. Artık tehlikenin geçtiğini düşünüp rahat bir nefes aldı. Bir akşam Gri Kunduz yanına geldi ve usulca eğilip boynuna bir tasma taktı. Sonra Beyaz Diş bir ses işitti. Bir yabancı yaklaşıyordu. O adam geliyordu işte, “Güzel Smith” denen kötü adam. Beyaz Diş tasmadan kurtulmaya çalıştı ama Gri Kunduz bırakmadı. Adam elini tasmaya doğru uzatırken, Beyaz Diş çevik bir hareketle silkindi ve adamın elini ısırıldı. Bu davranışından ötürü Gri Kunduz tarafından biraz hırpalandı. Adam bu sefer elinde bir sopayla geldi. Tasmanın ucunu tuttu, peşinden gelmesi için sertçe çekti. Ama Beyaz Diş direniyor, yerinden kıpırdamıyordu. Adam elindeki sopayla vurunca Beyaz Diş söz dinler gibi yaptı ve adamın bir anlık boşluğunda üzerine atladı. Ama adam yana çekilerek kendini kurtardı ve sopasıyla Beyaz Diş’e çok sert bir darbe indirdi. Beyaz Diş adamın sopa kullanmakta usta olduğunu anlamıştı. Artık kuyruğunu kısıtıp yürümekten başka çaresi yoktu.

Güzel Smith kampa dönüp Beyaz Diş’i sıkıca bağladı. Bir saat sonra Beyaz Diş, bir hamlede kayışı koparıp özgürlüğünü yeniden kazandı. Ama sahibine çok bağlıydı. Hemen Gri Kunduz’un olduğu yere gitti. Gri Kunduz onu elleriyle teslim etmesine rağmen Beyaz Diş kendini hala ona ait hissediyordu. Sabah yine Güzel Smith geldi. Gri Kunduz yeniden teslim etti Beyaz Diş’i. Adamın elinde bu sefer kırbaç da vardı. Beyaz Diş’in canını daha çok yaktı. Adam dayak atmaktan zevk alıyor gibiydi. Çünkü korkağın tekiydi. Korkaklar acımasız olur. Güçlüler karşısında öne eğilip ellerini bağlar zayıflar karşısında zalim kesilirler.

Gri Kunduz’un bu davranışları kesinlikle çok yanlıştı. Ama Beyaz Diş ona karşı içten bir bağlılık da duyuyordu. Kurtlara ve köpeklere özgü bir histi bu. İnsanlara ve özellikle kendilerine sahip çıkan, arkadaş olan insanlara karşı sonsuz bir bağlılık duymasalardı, o doğal ve özgür hayatı bırakırlar mıydı hiç! Bu bağlılık yüzünden Beyaz Diş, Güzel’in peşinden gitti. Çünkü Gri Kunduz böyle istiyorsa onun arzusuna uygun hareket etmeliydi.

Bu kez tasmaına bir sopa bağlandı. Gece, sopayı kemirmeye başladı. Epeyce uğraştıktan sonra kendini kurtardı. Sopanın yarısı boynunda sallanıp dururken kamptan uzaklaştı. Çok zeki bir hayvan olmasına rağmen, bağlılık duygusu üstün geliyor, kendisine iki kez ihanet eden Gri Kunduz’un yanına üçüncü kez dönmek istiyordu. Sonra yine aynı şey oldu. Yine kötü adama teslim edildi, yine dayak yedi ve bu kez zincirle bağlandı. Gri Kunduz o kampı terk edince, Beyaz Diş de yeni sahibinin bu kötü adam olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

KORKUNÇ ZAMANLAR

Beyaz Diş yeni sahibinin yanında giderek çileden çıkıyordu. Çünkü tüm gün zincire bağlı duruyordu ve kampın tüm hayvanları karşısına geçip onunla alay ediyorlardı. Adam da herkese parmağıyla Beyaz Diş'i gösterip kahkahalar atıyordu. Artık insanları da sevmiyordu Beyaz Diş. Adam onu bir kafese kapatmış, kafesin içine de zincirlemiştir. Bir gün kafesin çevresine insanlar toplanmıştı. Sahibi toplamıştı bu kalabalığı. Kafese girip zincirini çözdü ve Beyaz Diş'i insanlara seyrettirmeye başladı. Biraz sonra da kafesin içine dev gibi bir çoban köpeği bıraktı. Beyaz Diş ve bu köpek kavga edecek, insanlar da bunu izleyecekti. Güzel Smith bu dövüş için para toplamıştı. Çoban köpeği iriydi, ama Beyaz Diş diğer köpeklere hiç benzemiyordu. Çoban köpeğinin çevresinde dönüyor, ani hareketlerle onu ısırıp kaçırıyordu. Çok geçmeden çoban köpeği kan revan içinde kaldı, ayakta zor duruyordu. Kavgayı Beyaz Diş'in kazanacağı anlaşılınca çoban köpeği kafesten çıkarıldı, gösterinin bittiği söylendi. Güzel adlı çirkin adam topladığı paraları cebine atmıştı bile.

Bu gösteriler epey sürdü. Bir gün üç köpek birden getirdiler başka bir gün ormandan kaçmış bir kurdu attılar kafese. Hepsinde de Beyaz Diş kazandı. Bir süre sonra Beyaz Diş'i alıp başka yerlere götürmeye başladı adam. Kafesinin içinde seyahat ediyor, her yerde insanların ilgi odağı oluyordu. Bazen gösteri hayvanı bazen dövüş hayvanı olarak kullanılıyordu. En son bir vaşağı da alt edince uzunca bir süre onu dövüştürmediler. Beyaz Diş'in ünü ülke çapına yayılmıştı. İnsanlar onun yenilmez olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Aylar sonra kampa gelen Tim adlı bir kumarbaz, tam Beyaz Diş'e göre bir rakibin varlığından bahsetti. Bu rakip, bir buldok köpeğiydi. Güzel Smith yine para kazanma fırsatı bulmuştu. Hemen bir dövüş ayarlandı. İki köpek karşı karşıya geldi. Beyaz Diş ilk kez saldırmadı ve olduğu yerde donup kaldı. Rakibini izlemeye koyuldu. Çünkü hayatında ilk kez böyle bir köpek görmüştü. Buldok kısa boyluydu, kocaman bir kafası vardı. Ayrıca kafası gövdesine gömülmüş olduğundan Beyaz Diş alıştığı gibi onun gırtlığına saldıramazdı. Seyirciler çılgınca bağırıyorlar, tezahürat yapıyorlardı. Ama buldok da dövüşme taraftarı değil gibiydi. Anlaşılan oda daha önce Beyaz Diş gibi bir köpek görmemiştir. Böyle olunca köpeğin sahibi Tim, gidip köpeğini Beyaz Diş'e doğru itirmeye başladı. Bu hareketten Beyaz Diş de tahrik oldu, tüylerini kabarttı. İyice yaklaştıklarında aynı anda havaya sıçrayıp birbirlerine darbe indirdiler. İkisi de yaralanmıştı. Seyirciler yarışın iyice kızıştığını düşünüp heyecanlandılar. Birbirlerine epey şaşırma numarası yaptılar. Önceki kavgaların hiçbirine benzemiyordu bu. Beyaz Diş genellikle çevikliğini kullanıp rakibinin bir sağına bir soluna sıçırıyor, diğeri de onu takipte bir saniye bile gecikmiyordu.

Saatler süren mücadelede Beyaz Diş çok yoruldu ve bir anlık dalgınlığı sonucu ayakları yerden kesildi. Buldok da zaten bu anı bekliyordu. Hemen saldırıya geçip dişlerini onun boğazına geçirdi. Rakibi onu gırtlığına yakın bir yerden kapmıştı ve hareket etmesine izin vermeden öylece duruyordu. BeyazDiş önce ayağa fırlayıp buldoğu havada savurmaya başladı, ama buldok kesinlikle ısırdığı yeri bırakmadı. Beyaz Diş bir süre sonra diğer köpeği havaya kaldırıp savuramayacak kadar yoruldu ve hareketsiz kaldı. Bu vaziyette dakikalarca beklediler. Buldok çenesini kenetlemiş bekliyordu, Beyaz Diş de bunu azıcık dinlenme fırsatı olarak düşündüğü için rakibine direnmeden yatıyordu. Bir süre sonra yeniden hareketlendiler. Beyaz Diş bulunduğu durumu değiştirmek için hamle yaptı ama ne yaparsa yapsın buldok çenesini açmıyordu. Seyirciler kavgayı buldoğun kazandığına ikna olmaya başladılar.

Bunun üzerine sahneye atlayan “Güzel”, Beyaz Diş’e doğru kahkahalar atmaya, alay ederek gülmeye başladı. Beyaz Diş öfkeden deliye döndü ve yeniden hamle yaptı. Öfke ve panikle kendini yerden yere atıyor, çıldırması gibi davranıyordu. Bunun üzerine enerjisi iyice bitince yeniden yere serildi ve buldok dişlerini Beyaz Diş’in gırtlığına doğru biraz ilerletti. Beyaz Diş artık nefes alamaz olmuştu.

Bu arada seyirciler arasında bir hareketlilik görüldü. Herkes polisin geldiğini sandı. Baktılar ki gelen polis değil, kızaklı iki adammış, eğlencelerine devam ettiler. Kızaktaki adamlar kalabalığı görünce geldiler ve sahneye yaklaştılar. Beyaz Diş artık pes etmiş, kaderine razı gibi görünüyordu. Buldok da görevini yapmış gibi duruyordu. Çenesini kilitlemiş bekliyordu. Beyaz Diş’in yenildiğini anlayan sahibi, o haldeki hayvancağıza vurmaya kalkınca kızakla gelen adamlardan biri müdahale etti ve Güzel’i bir yumrukla yere serdi. Sonra adam seyircilere dönüp bağırdı: “Canavarlar! Ne yapıyorsunuz siz burada! Bu ne biçim bir eğlence anlayışı!”

Adam hemen köpekleri ayırmaya girişti. BeyazDiş’i sıkıca tutarak, “Sen de şu buldoğu çekmeye çalış, Matt,” dedi. Güzel Smith ise yediği yumruğun sersemliği geçince korkakça geriye çekildi. Adamlardan biri Beyaz Diş’i diğeri buldoğu çekiştirmeye başladı. Ama buldok kilitlemişti. Buldokun kafasına da vursalar, kuyruğunu da çekseler milim oynamadı yerinden. Matt en sonunda, “Böyle olmayacak, Bay Scott,” dedi. “Hayvanın gırtlığını koparacak bu gidişle.” Scott bunun üzerine Beyaz Diş’i bıraktı, belinden tabancasını çıkardı ve namluyu buldoğun dişlerinin arasına sokarak çene kaslarını gevşetmeye çalıştı. İki kişi köpekleri kurtarmaya çalışırken kimse onlara yardıma gelmedi. Scott ve Matt, kendi imknlarıyla iki köpeğin de zarar görmeden kurtulmasına çalışıyorlardı. Bir ara buldoğun sahibi Tim müdahale edecek gibi oldu. Ama Scott onu öyle bir tersledi ki, adam hemen susup itaat etti.

Tabancanın namlusunu buldoğun ağzının bir tarafından sokup diğer tarafından çıkarmayı başardılar. Bir kaldıraç gibi hafifçe oynatarak çeneyi gevşetmeye çalışıyorlardı. Scott bu sefer Tim'e emir vererek, "Tut şu köpeğini," dedi. Adam buldoğa sarıldı. Matt, Beyaz Diş'i çekmeye hazırды. Scott da çeneyi ayırdı.

Köpekler birbirinden ayrılmıştı. "Derhal köpeğini alıp defol buradan!" diye bağırdı Scott. Tim, buldokla birlikte uzaklaştı. Beyaz Diş halsizlikten ayağa kalkamıyordu. Dili dışarı sarkmış, bakışları donuklaşmıştı. Beyaz Diş'in yanından ayrılmadılar, onun kendine gelmesi için uğraştılar. Ortalık sakin-leşince Güzel Smith denen adam, Beyaz Diş'in sahibi havalarında yanlarına yaklaştı. Scott adamın konuşmasına hiç fırsat vermeden, "Yüz elli papele köpeği alıyorum," dedi. Hemen para çıkardı, sayarken, Güzel Smith, "Ben köpeğimi satmıyorum," dedi.

"Hem de nasıl satıyorsun," dedi Scott, "senin bu köpek üzerinde hiçbir hakkın yok artık, hayvanın ölümüne neden oluyordun. "

Güzel Smith parayı aldı, sayıp cebine attı. Kalabalık da iyice dağılmaya başlamıştı. Sahnede Beyaz Diş, Mart ve Scott kalmıştı.

İYİLİK

Beyaz Diş kendine gelince kalktılar. Onu da kızağa dahil edip yola çıktılar. Beyaz Diş kızak çekmeye alışık olduğu için hemen uyum sağladı. Mola yerinde sohbet ediyorlardı. Scott, "Tam bir kurt bu," dedi, "evcilleşmesi imkansız."

Matt, "Ama davranışları kurttan çok köpeğe benziyor," diye yanıtladı. Bir süre konuşmadan düşündüler. Beyaz Diş'i izlediler. Sonra Matt, "Kurt da olsa köpek de olsa eğitim almış bu," dedi, "Kızak çekmiş, baksana göğsündeki izlere."

"Haklısın Matt," dedi Scott, "O canavar adamın eline düşmeden önce olmalı."

"O zaman tekrar kızak çekebilir," dedi Matt. Beyaz Diş'i çözüp hareketlerine bakmaya karar verdiler. Matt gidip yumuşak hareketlerle yaklaştı, Beyaz Diş'i çözdü. Yaşadıklarına inanamadı BeyazDiş. Güzel Smith'in eline düştüğünden beri sadece dövüş için zinciri çözülmüştü. Ama şimdi özgürdü işte ve bu adamların kendisinden bir beklentisi yoktu. Acaba bu adamların da kötü bir niyeti mi vardı? Dikkatli davranmalıydı. Adamlar gözlerini dikmiş Beyaz Diş'i izliyordu. O bölgede gezinmeye başladı, adamların karşısına geçti baktı. Hiçbir şey yapmıyorlardı.

Scott, "Kaçar mı sence?" diye sordu.

Matt, “Deneyelim,” dedi. Beyaz Diş’in davranışlarını “Hiç sevgi görmemiş benziyor,” diye yorumladı Scott. Gidip et getirdiler, Beyaz Diş’in önüne attılar. Ama Beyaz Diş’ten önce başka bir köpek ete hamle yapınca Beyaz Diş ona haddini bildirdi. Bunu gören Matt, Beyaz Diş’i cezalandırmak isteyince Beyaz Diş onu da hafifçe yaraladı. Scott, “Demiştin ben, bu hayvan evcilleşmez,” dedi. Mart, yaralandığı halde farklı düşünüyordu, “Bence bu hayvanı anlamak gerek, o kadar eziyet çektikten sonra kuzu gibi uysal olmasını bekleyemeyiz. Ona şans vermeli ve şefkat göstermeliyiz,” dedi. Beyaz Diş, yemeğini korumak için diğer köpeğe ve kendini korumak için de Matr’e saldırmıştı. İki durumda da haklıydı Matt’e göre. Scott, “Bırakalım gitsin, başımıza dert almayalım,” diye ısrar etti. Matt ise ona bir şans vermeleri gerektiğini savundu. “İlk kez özgür bırakılıyor, bu davranışları normal. Eğer problem çıkarmaya devam ederse ben yollayacağım onu, söz veriyorum,” dedi Matt.

“Peki,” diye kabul etti Scott, “iyi davranmak ne işe yarayacak görelim.” Beyaz Diş bu konuşmaları dinliyor, anlamaya çalışıyordu. İki adama da henüz güvenmiyordu. Çünkü adamlara ve köpeklerine zarar vermişti, acaba ceza alacak mıydı? Bu sefer Scott yaklaştı ona doğru. Beyaz Diş dayak yiyeceğini düşündü. Adam usulca eğilip elini uzatınca, Beyaz Diş onunda elini ısırıldı. Bunun üzerine Matt çok sinirlendi ve tüfeğine davrandı. Bu sefer Scott, “Yapma sakın!” dedi, “Ona şans verelim diyen sen değil miydin, yapma!” Scott’un bu tutumu karşısında, “Peki,” dedi Matt.

Ertesi gün Scott’un kendisine yaklaştığını gören Beyaz Diş, cezalandırılacağını düşünüyordu. Çünkü adamın elini ısırılmıştı ve eli sargılıydı. Scott yanına geldiğinde elinde ceza vermeye yarayacak hiçbir şey yoktu. Ne sopa vardı, ne kırbaç, ne tüfek. Adam geldi, Beyaz Diş’in önüne çömeldi ve konuşmaya başladı. Evet, sadece konuşuyordu. Sesinin tonu dostçaydı, sevgi doluydu. Şimdiye kadarkimse onunla böyle konuşmamıştı. Ne söylediğinin ne önemi vardı ki, önemli olan nasıl söylediğiydi. Adamın sesi Beyaz Diş’in yüreğini yumuşattı, içinden bir ses bu adama güvenmesi gerektiğini söyleyip durdu. Adam biraz sonra kalktı, bir kulübeye girip elinde bir parça ede yine geldi. Beyaz Diş, kendisine uzatılan ete şüpheyle baktı önce. Adamın kendisini şaşırtıp ani bir hareket yapmasından endişelendi. Adam en sonunda eti bırakıp ayrıldı yanından. Beyaz Diş eti yedi. Adam bu sefer başka bir et parçası getirdi. Yine önce eliyle uzattı, Beyaz Diş almayınca yere bıraktı. Üçüncü seferde Beyaz Diş adamın elinden aldı eti.

Hiç kötü bir şey olmadı. Beyaz Diş’e hiçbir ceza verilmedi. Adam konuşmaya devam ediyor, sesi Beyaz Diş’in içini rahatlatıyordu. Tuhaf bir mutluluk hissetti. Demek ki dünya gördüklerinden ibaret değildi. Her yanlış

davranış ceza ile karşılanmayabiliyordu. Kötülüğe karşı iyilik de yapılabilirdi. Bunları düşünürken adamın elinin başına değdiğini fark etti. “Ceza geliyor” diye düşündü. Adam biryandan konuşuyor, bir yandan eliyle Beyaz Diş’in başına dokunuyordu. Ama bu dokunuş çok yumuşaktı. Tedbir olarak tüylerini kabarttı ve kulaklarını arkaya yatırdı. Adamın hareketlerinde hiçbir kötülük yoktu. Elini kaldırıp başının üstüne indiriyordu ve yumuşacık dokunuyordu tüyelerine.

Alışmadığı bu okşamadan rahatsız olması gerektiğini düşünse de, bir yandan çok hoşuna gidiyordu böyle sevmek. Adamın sesiyle dokunuşu birleşince hayatında yaşamadığı bir mutluluk hissediyordu Beyaz Diş. Kulübeden çıkıp da durumu gören Matt, “Vay be!” dedi şaşkınlıkla, “bu gördüğüm gerçek mi?”

BAĞLAR GÜÇLENİRKEN

Beyaz Diş, yaşamında bir sayfanın kapanıp bir yenisinin açıldığını anlamıştı. Eski kötü günler geride kalmıştı artık, güzel bir hayat vardı ufukta. Eski alışkanlıklarının birçoğundan vazgeçmeli, çocukken öğrendiği davranışların çoğunu terk etmeliydi. Scott’un sevgi dolu eli ve sesi onu çok etkiliyordu. Demek ki insanlarla ilişkinin temeli bağıllık değil, sevgiydi. Seversen, bağıllık hissediyordun. Sadece insan diye birine bağlanmak saçmaydı. Sevgi denen duygu hoşlanmayla başlıyor, zaman içinde büyüyordu; bir anda doğup, bir çırpıda ölmüyordu. Scott’un ona olan sevgisinin hakkını vermek için, gece tüm köpekler uyurken nöbet tutuyor, Scott’u, Matt’i ve diğer köpekleri koruyordu. Gelenlerin kokusundan iyi niyetli olup olmadıklarını hemen anlıyordu. Scott da onun çektiği acıları hiç göz ardı etmedi. Hep sevgi ve şefkatle yaklaştı.

Beyaz Diş’in okşanmaya alışması biraz zaman alsa da alıştıktan sonra çok hoşuna gitmeye başladı. Bir tek kötü huyu vardı — okşanırken sürekli hırlamak. Ama hırıltının tonu değişmişti. Bir tehlike gördüğünde çıkardığı ses değildi bu, daha çok kedi mırıltısını andıran bir hırlamaydı. İçindeki hoşlanma giderek büyüdü ve kocaman bir sevgiye dönüştü. Yılların deneyimiyle oluşmuş kişiliği bu yeni ortamda değişmeye başlamıştı. Çok daha uysal, sakin, dingin bir hayvan olmuştu.

Ruhunda, sevgisizlikten kaynaklanan büyük bir boşluğun olduğunu hissetti. Kendisi de sevgisini ağırbaşlılık ve alçak gönüllülükle gösteriyordu. Şımarıklık yapmıyor, gereksiz yere ses çıkarmıyordu. Yine zamanının çoğunu yalnız başına geçiriyor, çoğunlukla içine kapanık yaşıyordu. Diğer köpeklere hiç bulaşmıyor, onları rahatsız edecek her türlü davranıştan özenle uzak duruyordu.

Sadece kendisine üstünlük taslamaya kalkıştırlarsa onlara esas gücünü gösteriyordu.

Günler günleri kovaladı, Scott'a gösterdiği sevgi ve saygıyı Matt için de duyar oldu. Beyaz Diş'in yemeğini Matt veriyordu. Ama Beyaz Diş evde Scott'un daha üstün bir konumda olduğunu anlamıştı. Bir gün kızağa bağlanacağı zaman bunu Matt'in yapmasına izin vermedi. Ne zaman Scott geldi, Beyaz Diş o zaman boyun eğdi ve kızağa bağlandı. Buradaki kızaklar eskilerden farklıydı. Köpekler yelpaze biçiminde değil tek sıra halinde bağlanıyordu. Bu sistemde, en öne koşulan liderin önemi daha da artıyordu. Hem çok güçlü olmalı hem de diğer köpeklerin mutlak itaatini kazanmalıydı. Bu işe en uygun olan ise elbette Beyaz Diş'ti.

Bir akşam Matt ve Scott sohbet ederlerken konu Beyaz Diş'e geldi. Matt, "Bu kurdu almakla ne iyi ettik," dedi. Scott, o günü hatırladı ve duygulandı, "Bazı insanlar gerçekten çok zalim, canavar gibiler," diyebilirdi.

Baharın sonlarında Beyaz Diş bunalıma girdi. Çünkü Scott evden ayrılmıştı. Evde birtakım hazırlıklar olduğunu fark etmişti ama bunun Scott'un gidişi anlamına geldiğini anlayamamıştı. Scott'un yokluğunda yemek yemiyor, uyumuyor, halsizlikten hareket edemiyordu. Matt ile birbirlerine bakıyorlar ama iletişim kuracakları ortak bir dil olmadığı için anlaşamıyorlardı. Durumu fark eden Matt, Scott'a şöyle bir mektup yazdı: "Bu kurt iyice kötü durumda. Hiç yemek yemiyor, su bile içmiyor. Sanırım senin gitmeden ötürü bunalıma girdi. Geri geleceğini anlamasını sağlayamıyorum. Ölmesinden çok korkuyorum..."

Bir akşam Matt kendi kendine kitap okurken, Beyaz Diş ayaklandı ve kapıya yöneldi. Matt de birtakım sesler duydu ve kapı açılınca gelenin Scott olduğunu gördüler. Beyaz Diş diğer köpekler gibi çılgınca sevinç gösterilerinde bulunmazdı. Sobanın yanında ayakta bekliyor, hiç hareket etmeden sadece kuyruğunu sallıyordu. Scott ona doğru gidince Beyaz Diş'in gözlerindeki bakış da değişti, Matt, "Bir kere bile bana böyle bakmadı," dedi. Scott çömeldi, göz göze geldiler. Beyaz Diş'in başını, kulaklarını, boynunu sevdi. Beyaz Diş de kuyruğunu daha hızlı sallayarak ve sevinçli hırıltılar çıkararak karşılık verdi. Bu arada kafasını Scott'un koltuğunun altına soktu. Böyle yapınca yalnızca kulakları görünüyordu. Bu, tam bir köpek davranışıydı. Kafasına dokunulmasına o kadar zor alışan bu hayvan, şimdi hiç çekinmeden başını bir insana teslim ediyordu.

Beyaz Diş, kısa sürede kendini topladı. Scott'un gelişiyle birlikte oburca yemek yemeye başladı. Bir gün daha evde kaldıktan sonra dinç bir şekilde dışarı çıktı. Diğer köpekler Beyaz Diş'in bitkin hali ne alışık olduğu için anlayamadılar durumu. Alay edercesine üzerine gittiler ama öyle bir tepkiyle karşılaştılar ki hepsi kaçacak yer aradı.

Bir akşam Matt ve Scott içeride kağıt oynarken dışarıdan korkunç bir çığlık işitildi. Hemen lambayı alıp koştular. Beyaz Diş, bir adamı yere yatırmış, ayaklarıyla göğsüne bastırıp hırlıyordu. Scott emir verince yana çekildi ve lambayı tutunca yerde yatanı gördüler — Güzel Smith.

O pis adam, elinde zincir ve sopalarla Beyaz Diş'i çalmaya gelmiş ve hayatı boyunca unutamayacağı bir ders almıştı.

BÜYÜK YOLCULUK

Bir gün Scott ve Matt içeride konuşurlarken, bir tuhaflık olduğunu sezen Beyaz Diş, eşige gelip içeriyi dinlemeye başladı. Konunun kendisiyle ilgili olduğunu anlıyor ama tabii ki neler konuşulduğunu bilmiyordu. Scott, “California’ya götüremem ki onu,” diyordu, “Orada barındırmazlar bu kurdu.”

“Bekçi tutman gerekecek, tüm gün ona bakacak biri olmalı,” dedi Mart.

“Off,” dedi Scott, “götürmesem mi acaba?”

Matt, başını öne eğip, “Siz olmadan yaşayamaz o,” dedi.

Beyaz Diş, bir gün yine yolculuk hazırlığı olduğunu gördü. Bavulları fark etti. Scott geçen sefer onu götürmemişti, demek ki yine götürmeyecekti. Burnunu havaya dikip uzun uzun uludu. Akşam yemeğini yemedi. Sabaha kadar gözünü kırpmadı. Sabah Scott eve girip çıkarken çok heyecanlandı. Sürekli onun peşinde dolandı.

Sonra iki adam geldi, bavulları sırtlarına yüklediler. Adamlar yürümeye başladı. Scott hala evdeydi. Beyaz Diş onu bekliyordu. Scott kapıya çıktı ve Beyaz Diş'i çağırdı. “Yine yolculuğa çıkıyorum ve ne yazık ki seni götüremiyorum Hadi vedalaşalım,” dedi. Beyaz Diş sorgulayan bakışlarla baktı ve kafasını Scott’un koltuk altına soktu. Matt, acele etmesi gerektiğini söyleyince Scott fırladı. İki adam farklı kapılardan çıkıp Beyaz Diş'i eve kilitle diler. Scott arkasından hıçkırıklı ağlamalar duydu.

Scott ve Matt hızlı hızlı gemiye yetişmeye çalışırlarken, bu sefer duydukları acı bir uluma sesiydi. Ağıt gibiydi.

İskelede Scott’la vedalaşan Matt birden donup kaldı. Scott’un arkasında, geminin güvertesinde Beyaz Diş sakın sakın oturuyordu. İkisi de şaşkınlıktan konuşamadı Beyaz Diş kulaklarını arkaya yatırmış, usluca oturmuş onlara bakıyordu. Yüzünden ve omuzundan kan sızıyordu. Tabii ya, pencereyi kırıp çıkmıştı. Matt onu gemiden indirmek üzere yaklaşınca Beyaz Diş kaçtı.

Aralarındaki kovalamaca sürerken geminin kalkmak üzere olduğunu bildiren düdük çaldı. Scott düşündü ve onu da götürmeye karar verdi.

San Francisco'da karaya çıktılar. Yüksek yüksek kuleler, taş kaldırımlar Beyaz Diş'i hayretler için de bırakmıştı. Hiç güvenli değildi buralar. Tramvaylar, at arabaları, bir sürü insan, gürültü... Tüm bunlar insanın eseriymiş herhalde. İnsanın becerisi alete hükmetmesiydi. Bu yaşa gelmiş, son derece güçlü bir kurt olmasına rağmen kendini zayıf ve korunaksız hissetmesinin nedeni bu olmalıydı. Başu dönuyor; sesleri, kokuları algılamakta güçlük çekiyordu. Scott'un yanından bir adım bile uzaklaşmıyordu. Sonra bir trene bindiler. Beyaz Diş önce terkedileceğini düşünüp paniğe kapıldı. Ama Scott onu bırakmadı. Uzun bir tren yolculuğunun ardından nihayet incekleri istasyona geldiler. Beyaz Diş hemen dışarı atladı, çevresine bakındı. Yine ıssız, sakin bir yere gelmişlerdi. Bu kadar kısa sürede tüm bunlar nasıl oluyordu?

Onları bir at arabası bekliyordu. Arabadan bir kadın inip de Scott'a satılmaya kalkınca Beyaz Diş hırlayarak saldırmaya hazırlandı. Bu ona düşmanca bir hareket gibi gelmişti. Scott hemen müdahale etti ve açıkladı: "Meraklanma anne. Beni kıskanıyor, seni henüz tanımıyor." Beyaz Diş'e oturmasını söyledi. Sonra ondan hiç gözünü ayırmadan tekrar annesine sarıldı. Beyaz Diş hareketlenince hemen tekrar oturmasını emreliyordu. Bunun üzerine Beyaz Diş de sarılmanın dostça bir şey olduğunu anladı ve sakinleşti.

Arabaya bindiler, Beyaz Diş onları koşarak takip etti. Yarım saatlik bir yolculuğun ardından büyük bir kapıdan içeri girdiler. Upuzun ağaçlarla kaplı, yemyeşil çayırlarla dolu büyük bir bahçeydi burası. Ama daha ne olduğunu anlamadan bir çoban köpeğı Beyaz Diş'e saldırdı. Beyaz Diş, köpeğın diş olduğunu anlayınca hemen çöktü ve sakince beklemeye başladı. Ama köpeğın sakinleşmeye niyeti yoktu. O da içgüdüsel olarak sahibini ve kendine emanet edilenleri korumakla yükümlüydü. Ayrıca kurt, sürülere saldıran bir hayvan olduğu için köpeğın görevi onu uzaklaştırmaktı.

Arabadakiler durumu fark edince müdahale ettiler. "Collje! Buraya gel!" diyerek çoban köpeğini yanlarına çağırđılar. Arabayı takip etmek isteyen Beyaz Diş'e, çoban köpeğı bir türlü izin vermiyordu. En sonunda Beyaz Diş tüm kıvraklığını kullanarak Collie'yi atlattı ve koşarak arabaya yetişti. Tam rahatladım derken bu sefer de bir tazının saldırısına uğradı. Scott hemen yetişip kurdu tuttu, diğerk köpekleri de zapt ettiler. Kısa bir tartışmadan sonra Beyaz Diş'i eve alıp, diğerk iki köpeğı bahçede bırakma kararı aldılar. Tanımayan herkesin korktuğı o heybetli kurt, eve girince küçücük bir köpek gibi davranmaya başladı.

GÜNEYDEKİ TOPRAKLAR

Beyaz Diş, her türlü ortama ve çevresel koşula çok kısa sürede uyum sağlama becerisine sahipti. Diğer köpeklerle hiç tartışmadı. Bu davranışları sayesinde kısa sürede itibar kazandı. Sadece Collie huzursuzdu. Kökenlerinden gelen bir huzursuzluktu bu. Yıllardır koyun sürülerine kurtlar saldırmış ve çoban köpekleri de bunu önlemek üzere çok büyük fedakarlıklar sergilemişlerdi. Dolayısıyla bir kurdun köpek gibi aralarına katılmış olmasını içine sindiremiyordu.

Collie ne kadar tahrik ederse etsin Beyaz Diş kavgaya yanaşmadı. Onun için öncelik aile bireylerini tanımak, onlara yönelecek bir tehlikeye karşı koruma görevini yapmaktı. Çocukları çok sevmese de kendisiyle oynamalarına ses çıkarmıyordu. Elbette en büyük ilgiyi Scott'a gösteriyordu, ama diğer insanlara karşı da son derece içten davranıyordu. Ancak sesindeki o eşsiz tını sadece Scott sevince duyuluyordu. Çünkü Scott olmazsa, diğerlerinin de anlamı yoktu onun gözünde. Evin, arazinin sınırlarını da öğrenmişti. Bütün o bahçeler Scott'un ailesine ait değildi. Daha önce yaşadığı yerlerde böyle şeyler yoktu. Çitler, sınır belirten ağaçlar, büyük bahçe kapıları yoktu. Buraların düzeni doğal yaşamdan epey farklıydı. Bunları ya deneme yanılma yöntemiyle ya da Scott'un eğitimleri sayesinde öğreniyordu. Scott ona kızdığı zaman sadece sesinin tonunu sertleştiriyor ve kararlı bir şekilde konuşuyordu. Eskiden yanlış yaptığında dayak yerd ve çok canı yanardı. Artık böyle şeyler yoktu. Scott, sert ve ciddi bir şekilde, "HAYIR!" derse, BeyazDiş bunun hiç yapılmaması gereken bir davranış olduğunu hemencecik anlıyordu. Mesela bir tavuk gördüğünde iştahı kabarıyor, ama Scott'un uyarısıyla tavuğa çok yaklaşmaması gerektiğini kavıyordu. Yahut bir kedi gördüğünde hareketleniyor, Scott yine aynı tonla "SAKIN!" diye uyarırsa kedileri kovalamaması gerektiğini anlıyordu.

Beyaz Diş'in gün içinde yaptıkları yemek masasında tartışma konusu oluyordu. Bazıları ne kadar eğitim verilirse verilsin kurdun terbiye edilemeyeceğini ve evcilleşemeyeceğini iddia ediyordu. Scottise kendinden ve Beyaz Diş'in zekasından emindi. "Görürsünüz," diyordu, "hiçbir şey olmayacak."

Beyaz Diş için hayat zordu. Neyin yasak neyin serbest olduğunu öğrenmek karmaşık bir işti. Kıvrak zekası, yeteneği ve tecrübeleri olmasa işin içinden çıkamazdı. Hem doğal hayatın içindeydi hem de bir sürü yasak vardı. Mesela çevrede çok fazla hayvan vardı, ama hangisinin avlanmasının serbest hangisinin yasak olduğunu bir çırpıda anlayamıyordu. Kasabada dolaşmaya çıktıklarında burnuna gelen kokulara karşı direnmesi çok zor oluyordu. Bir kasap dükkanının önünden geçerken içeri girmemesi gerektiğini çok zor öğrendi. Bir de onu gören tüm insanlar elleriyle gösteriyor, yaklaşmaya çekiniyor veya garip konuşmalar yapıyorlardı. Arada, başını okşayan biri olursa çok büyük bir şey yapmış gibi böbürlenerek ayrılıyordu Beyaz Diş'in yanından. Ama onu en çok rahatsız eden,

eğlence olsun diye kendisine taş atan çocuklardı. Neden kimse bu çocuklara yaptıklarının yanlış olduğunu anlatmıyordu. Bazen taş yağmuruna da maruz kalsa Beyaz Diş çocuklara hiçbir zarar vermiyordu. Bazen de evlerin ya da dükkanların kapısında yatan köpekler hır çıkarıyordu. Beyaz Diş hepsinden güçlü olduğu halde kavgaya hiç girmiyor, dişini sıkıyordu.

Bir gün çarşıdan geçerlerken, bir dükkanın içindeki adamlar köpeklerini Beyaz Diş'e karşı kışkırttı. Üç köpek Beyaz Diş'in etrafını sardı ve pis pis hırladılar. Beyaz Diş, Scott'a baktı ve ondan ilk kez beklemediği bir komut duydu: "Hadi oğlum, dağıt hepsini." Duyduğu ses tonuna inanamadı Beyaz Diş. Baktı ki Scott ciddi, hemen dönüp köpeklerin üçünü de önüne kattı. Yaklaşık bir kilometre kovaladı üçünü de. Bu olay dillere destan oldu. O günden sonra çarşıdaki hiçbir köpek Beyaz Diş geçerken kafasını bile kaldırmadı.

Böylece aylar geçti. Yemek bol, iş azdı. Beyaz Diş son derece konforlu bir hayat sürüyordu. İklim yumuşaklığı insanlara da yansıyor, çevresindeki çoğu kişiden ilgi ve sevgi görüyordu. Beyaz Diş, çok ağır şartlardan geldiği için içinde bulunduğu koşulların kıymetini daha iyi biliyordu. Ama içten içe de kuzeydeki vahşi yaşamı özlüyordu. Bazen uzun uzun yaşantısını düşünüyordu. Şimdiye kadar hiçbir köpekle arkadaş olamamıştı. Hem o istememişti hem de diğer köpekler onu içlerine almamıştı. Şimdiye kadar kendisine en çok yaklaşılmaya çalışan köpek Collie olmuştu. Ama Collie'nin yaklaşmasını iyi niyetli görmüyordu Beyaz Diş. Onun, atalarından kalma bir hınçla çevresinde dolaştığını, asıl amacının kendisini sürekli takip etmek olduğunu seziyordu. Bu yüzden Collie'nin varlığı biraz da huzursuz ediyordu Beyaz Diş'i. Ama bunun dışında bir sorunu yoktu. Yasaları, kuralları, yasakları artık iyice öğrenmişti. Neredeyse hiç azar işitmiyordu. Kendisine yönelen bir tehlike de yoktu.

Ama yine de bazı şeyleri çok özlüyordu, mesela karları. Sıcak bastırınca kışı özlediğini fark ediyordu. Acaba oraları bir daha görebilecek miydi? Ya da başka maceralara sürüklenecek miydi? Bunları uyumadan önce hep düşünür, ama cevap bulamazdı.

Scott, atla gezmeye çıkınca o da yürüyerek sahibine eşlik ederdi. Atlara çok büyük saygısı vardı. Davranışlarında büyük bir olgunluk ve asalet görürdü. Onları ürkütmemeye çok özen gösterir, atlara karşı çok özenli davranırdı. Bu gezintiler sırasında kendini ifade etme biçimi olarak havlamayı da öğrendi. Ama hayatı boyunca havlamaktan hep utandı. Çok zorda kalmadıkça da havlamadı.

KAHRAMANIN ÖDÜLÜ

Bir gün Scott dörtnala giderken atın önünden bir tavşan geçti. At da ürküp tökezledi ve Scott yere düştü. Scoot'un ayağı kırılmıştı. Beyaz Diş'e, "Hemen

eve! Eve git!” talimatını verdi. Beyaz Diş’in onu yalnız bırakmaya hiç niyeti yoktu, ama söz de dinlemeliydi. Scott’un etrafında dönüp durdu. Scott daha da kararlı şekilde, “Eve!” diye bağıınca gitmesi gerektiğini anladı. Çünkü ev kelimesini biliyordu ve dönüp nefes nefese koşarak eve vardı. Beyaz Diş’in koşturduğunu görenler Scott’un da arkadan geldiğini sandılar. Beyaz Diş homurdanıyor, havlıyor, onlara bir şeyler anlatmak istiyordu. Ama kimse bir tuhafılık olduğunu anlamıyordu. En sonunda Scott’un annesinin eteğini tutup çekiştirmeye başladı. Kadın çok korktu, kendisini ısıracağını sandı.

En sonunda Scott’un kız kardeşi Beth, “Bence bir şey anlatmaya çalışıyor bu hayvan,” dedi. Herkes ayağa kalktı. Beyaz Diş önlerine düştü, kendisini takip edip etmediklerini görmek için de ikide bir arkasına bakıyordu.

Sonunda başarmıştı. Scoot’a yardım götürmüş ve onu sakat kalmaktan kurtarmıştı. Bu olaydan sonra kimsenin Beyaz Diş hakkında şüphesi kalmadı. Herkesin gözünde çok saygıdeğer bir yer edinmişti. Artık Collie bile farklı yaklaşıyordu sanki ona. Davranışları kötü niyetli değil gibiydi.

Bir akşamüstü Collie, Beyaz Diş’le flört etmek için onu çimenlik bir yere götürdü. Ama Beyaz Diş, Scott ile at gezintisine çıkacaktı ve akli oradaydı. Yaptığının ne derece doğru olduğunu düşündü, ama hislerine yenik düşerek Collie’nin peşinden gitti.

UYUYAN KURT

Bir gün gazeteler bir haberle yankılandı. Şehir Hapishanesi’nden bir mahkum kaçmıştı. Bu mahkum, sayısız sabıkası olan ve son davasında da cinayetle yargılanan Jim Hall adlı biriydi. Olayın ilginç tarafı, son yargılandığı suçta Jim’in davasına bakan yargıç, Scott’un babasıydı. Jim iftiraya uğradığını düşünüyor ve Yargıç Scott’un da kendisini bile bile cezalandırdığını zannediyordu. Şehirde büyük bir arama başlattılar. Ama ne yapılırsa yapılsın Jim izini kaybettirmeyi başardı.

Aslında Jim haklıydı, ama Yargıç Scott, ona iftira atıldığını bilmeden ceza vermişti. Bütün suç, delilleri gizleyen polisteydi. Jim Hall bunu bilmediği için duruşma salonunda Yargıç Scott’u da tehdit etmişti.

Bir gece evin salonunda uyuyan Beyaz Diş, evin içinde yabancı birinin olduğunu anlayınca kulaklarını dikti. Dikkatlice doğruldu ve hiç ses çıkarmadan merdivenlere yöneldi. Yabancı adam ilk basamağa adımını atar atmaz Beyaz Diş sessizce saldırıya geçti.

Korkunç bir haykırış ev halkını uyandırdı. Ardından birkaç el silah sesi duyuldu. Heyecanla merdivenin başına koşup, alt kattaki karanlıktan gelen sesleri dinlediler. Boğuk bir nefes alma sesi ve bir hırıltı duyuluyordu. Lambaları

yaktıklarında, yerde Jim Hall ve Beyaz Diş'in yattığını gördüler. Jim Hall çoktan öbür dünyayı boylamıştı. Beyaz Diş ise zor nefes alıyordu. Scott okşayınca kuyruğunu sallamaya çalıştı ve güç bela bir ses çıkarabildi. Çok kötü durumdaydı, ama umudu kesmediler. Hemen doktor çağırdılar. Doktor, “Çok düşük ihtimal, umutlanmayın,” dedi. “Bir ayağı kırık, kaburgaları kırık, kırık kaburga kemiklerinden biri ciğerine batmış, çok kan kaybetmiş, iç organlarında da ezikler var...” Ayrıca vücuduna üç mermi isabet etmişti. Yargıç “Neye mal olursa olsun onu kurtarmalıyız Doktor,” dedi.

Beyaz Diş'e çok güzel baktılar. Ev halkı seferber oldu, hiçbir hizmetini aksatmadılar. Doktor umutsuzca konuşurken belki kendince haklıydı, ama Beyaz Diş'in hayatı boyunca neler yaşadığını, ne kadar mücadeleci olduğunu nereden bilebilirdi ki? Beyaz Diş yaşama sıkı sıkıya bağlıydı. Haftalar boyu alçıda ve sargılar içinde yattı. Birçok rüya gördü. Kişe'yi, Gri Kunduz'u, Liplip'i hatırladı. Çocukken yakaladığı sincaplar, tavşanlar girdi düşlerine.

Zamanla sargıları azaltıldı, alçıları çıkarıldı. Artık bahçeye çıkma vakti gelmişti. Ev halkı ona yeni bir ad takmıştı: “Canım Kurt” Herkes bu adı sevinerek kutladı. Beyaz Diş ayağa kalkmaya çabaladı ama önce geri düştü. Ev halkı tempo tutup ona moral vermeye çalıştı. Sonra Beyaz Diş yavaş yavaş doğruldu. Ağır ve dikkatli adımlar atmaya başladı. Herkes onun temposunda mutlulukla yürüyordu. Biraz ilerleyince bir kulübede Collie'nin yattığını gördü. Yanında dört yavrusu vardı. Beyaz Diş şaşırıldı. Collie, çok yaklaşmaması gerektiğini hırlayarak belli etti. Ama yavrulardan biri kendi kendine Beyaz Diş'e sokuldu. Beyaz Diş yavruyu dikkatle inceledi. Burnunu hafifçe dokundurdu yavruya. O da Beyaz Diş'i yaladı.

Beyaz Diş anlayamadı olanları, kendini yere bıraktı. Sonra diğer üç yavru da sallana sallana yanına geldiler. Beyaz Diş'in üzerine çıktılar, kulağını yaladılar, dudaklarını yüzüne değdirdiler. İlk kez tattığı bu duyguya kendini bırakıp güneşin altına gülümseyerek uzandı Beyaz Diş.

Jack London (1876-1916)

Asıl adı John Griffith Chaney olan Jack London, 12 Ocak 1876'da San Francisco'da doğdu. Çocukluğunu anne ve baba sevgisinden mahrum geçirdi. Babası tarafından terk edildikten sonra California'daki Oakland'da, annesinin ve London soyadını aldığı üvey babasının yanında yetişti. On dört yaşında okulu bırakarak serüven dolu bir hayata başladı. On dokuz yaşına geldiğinde, dört yıllık ortaöğrenimini bir yılda tamamlayarak California Üniversitesi'ne girdi. Ancak öğrenimini yine yarım bıraktı. İlk kitabı Son of the Wolf (1900, Kurt Kanı) geniş

bir okur kitlesine ulaştı. Ona kalıcı bir ün sağlayan yapıtı ise *The Call of the Wild* (1903, *Vahřetin Çağrısı*) oldu. Diğer önemli yapıtları arasında *White Fang* (1906, *Beyaz Diş*), *Iron Heel* (1907, *Demir Ökçe*) ve *Burning Daylight* (1910, *Yanar Gün*) sayılabilir. En kalıcı yapıtlarından biri olarak kabul edilen *Martin Eden*'in (1909) yanı sıra iki otobiyografik romanı daha vardır: *The Road* (1907, *Yol*) ve *John Barleycorn* (1913). Kitapları yabancı dillere en çok çevrilmiş Amerikalı yazarlardan biri olan London, 22 Kasım 1916'da ardında çok sayıda eser bırakarak hayata gözlerini yumdu.